

บทความวิจัย

เรื่องการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย”

โดย

นางสาวนิรัชชา ประทุมมา

รหัสนักศึกษา 05580602

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครายาม บุปผาไปรยปราย”
ผู้เขียน	นางสาวนิรัชชา ประทุมมา
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์มนตรีพิทักษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครายามบุปผาไปรยปราย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบ และคุณค่าของวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครายามบุปผาไปรยปราย” ผลการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่องนี้มีโครงเรื่องเป็นเรื่องราวความรักของญาติดอกขาชื่อหงหนิงและเทพเซียนชื่อจิ้นซิว โดยผู้แต่งได้สร้างปมความขัดแย้ง 2 ประการคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา กลวิธีการเล่าเรื่องแบบรู้แจ้ง ตัวละครแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ ตัวละครหลักและตัวละครรอง ทั้งหมดเป็นตัวละครหลายลักษณะนิสัย แก่นเรื่องกล่าวถึงการมองชีวิตที่ไม่จริงจังยั่งยืนของมนุษย์ผ่านตัวละครสองตัวที่มีมุมมองแตกต่างกัน บทสนทนามีส่วนช่วยในการดำเนินเรื่องและช่วยบอกลักษณะนิสัยของตัวละครได้ ฉากและบรรยากาศในเรื่องส่วนใหญ่เป็นฉากบนสวรรค์ และโลกมนุษย์ซึ่งสอดคล้องกับเหตุการณ์และอารมณ์ของตัวละครในเรื่องผลการศึกษาคูณค่าที่ได้รับ คือ คุณค่าด้านสังคม และคุณค่าด้านศาสนาและความเชื่อ

คำสำคัญ : กลวิธีการดำเนินเรื่อง, นวนิยายแปลจีน, ปมความขัดแย้ง

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษาวิเคราะห์แนวโน้มรายแปลงเงินเรื่อง “พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย” เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์มนตรีตม์ พิทักษ์อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

นริชชา ประทุมมา

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ.....	ค
บทนำ.....	1
ผลการศึกษา	4
องค์ประกอบของนวนิยายเรื่อง พานพอบีกรายามบุปผาโปรยปราย.....	4
เรื่องย่อ	4
องค์ประกอบของนวนิยาย.....	5
โครงเรื่อง.....	5
กลวิธีการแต่ง.....	21
ตัวละคร.....	23
แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง.....	36
บทสนทนา.....	36
ฉากและบรรยากาศ.....	38
คุณค่าของวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง“พานพอบีกรายามบุปผาโปรยปราย.....	41
คุณค่าด้านสังคม	41
คุณค่าด้านศาสนาและความเชื่อ.....	42
สรุปและอภิปรายผล	45

บทนำ

บันเทิงคดีเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง เป็นงานเขียนที่มุ่งให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน บันเทิงคดีของไทยเดิมที่นั้นเขียนด้วยร้อยกรอง ดังที่คนไทยคุ้นเคยกันดีอยู่แล้วเช่น ลิลิตพระลอ ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี เป็นต้น ต่อมาได้พัฒนาการเปลี่ยนแปลงจากงานเขียนร้อยกรองดังกล่าว มาเป็นร้อยแก้วตามแบบตะวันตกในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากมีกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศได้ร่วมกันจัดพิมพ์วารสารต่าง ๆ ออกจำหน่ายส่วนใหญ่เป็นเรื่องแปล ต่อมาเมื่อมีผู้เขียนเรื่องขึ้นใหม่จากจินตนาการของตนเองลงตีพิมพ์ ซึ่งได้รับความนิยมมาก จึงมีการสร้างสรรค์ผลงานออกมามากขึ้น ทำให้บันเทิงคดีของไทยพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน บันเทิงคดีสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ เรื่องสั้น นวนิยาย และบทละครพูด นวนิยายถือได้ว่าเป็นบันเทิงคดีเป็นประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมมากในปัจจุบัน ทั้งนวนิยายของไทย และนวนิยายที่แปลจากภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาจีน ที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยจำนวนมากด้วยเสน่ห์และเอกลักษณ์เฉพาะตัว รวมถึงวัฒนธรรมจีนที่สอดแทรกอยู่ในนวนิยายจึงทำให้เป็นที่นิยมได้ไม่ยาก (สายทิพย์ นุกูลกิจ 2543)

การแปลวรรณกรรมจีนเป็นภาษาไทยเริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกในราวสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แปลหนังสือพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทย 2 เรื่อง คือ เรื่องไซฮั่นและเรื่องสามก๊ก โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอ กรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลเรื่องไซฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก แต่ไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดว่าทั้งสองเรื่องนี้ได้แปลในปีใด (วินัย สุภใส 2553: 218) มีข้อสันนิษฐานว่าในการแปลเรื่องจีนมาเป็นภาษาไทยในยุคนั้นเน้นให้เป็นประโยชน์เพื่อตำราพิชัยในสงคราม ต่อมาสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว สงครามกับพม่าไม่มีอีกต่อไปแล้ว เป็นไปได้ที่จะทรงไม่เห็นความจำเป็นในการแปลวรรณกรรมจีนอีก ทำให้การแปลวรรณกรรมจีนมาเป็นภาษาไทยลดน้อยลง หากแต่กลับมามีความนิยมอีกครั้งในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเนื่องจากมีผู้สนับสนุนการแปลที่สำคัญคือ สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ ซึ่งสนับสนุนให้แปลถึง 9 เรื่องอีกทั้งโรงพิมพ์หมอบรัดเลย์ยังนำเอาสามก๊กมาพิมพ์จัดจำหน่ายเป็นครั้งแรก ทำให้วรรณกรรมจีนที่เคยแปลและอ่านกันในหมู่ชนชั้นสูงนั้นขยายวงกว้างขึ้น กระทั่งในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จุดประสงค์ในการแปลวรรณกรรมก็เปลี่ยนจากการแปลเพื่อความบันเทิงเป็นการแปลเพื่อการค้าอย่างสมบูรณ์ (สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยศิลปากร 2531 : 91-108)

ปัจจุบันนวนิยายจีนได้รับความนิยมในประเทศไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะนิยายรักแนวกำลังภายในและเทพเซียน หลินโม่ว นักแปลนวนิยายจีนชื่อดังได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับโครงเรื่องแนวที่

คนจีนนิยมนำมาแต่งเป็นนิยายว่า นิยายแนวรัก โครงเรื่องแนวนางเอกข้ามมิติกับแนวเทพเซียนเป็นที่นิยมมาก ฉากหลังโดยมากนิยมให้เป็นโลกคู่ขนาน หรือเป็นยุคจีนโบราณ และเนื้อเรื่องหากเป็นมนุษย์มักเกี่ยวข้องกับ การใช้สติปัญญาของคนปัจจุบันแก้ไขปัญหาในยุคโบราณ หากเป็นแนวเทพเซียนมักจะเป็นแนวรักต้องห้ามระหว่างมนุษย์กับเทพเซียนบ้าง ระหว่างอสูรกับเทพเซียนบ้าง เทพเซียนที่ห้ามมีอารมณ์แต่เกิดความรักต่อกันบ้าง

นิยายรักนับว่าเป็นนิยายที่ได้รับความนิยมอย่างมากในสังคมไทย นิยายรักของจีนมีความแปลกใหม่และความเป็นเอกลักษณ์ เช่นแนวเทพเซียนดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น แตกต่างกับนิยายของไทยซึ่งจะเล่าถึงความรักของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้นิยายจีนแปลได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก บางเรื่องได้รับการนำมาสร้างเป็นละครก็ทำให้คนที่ได้ดูสนใจอยากอ่านนิยายยิ่งขึ้น “พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย” ก็เป็นนิยายแปลจีนเล่มหนึ่ง ที่มีโครงเรื่องเป็นแนวที่นิยมในหมู่นักอ่านทั้งชาวไทย และชาวจีน

“พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย” นวนิยายจีน เขียนโดย สู่เค่อ เป็นนิยายรัก แนวแฟนตาซีเทพเซียนตามแบบฉบับของนิยายจีน เรื่องราวความรักของหงหงิง ภูตดอกฉาน้อยที่หลงรักจินชีว เทพเซียน ผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งอยู่กันคนละชนชั้น ด้วยกฎเกณฑ์ของสวรรค์หากต้องการครองรักกับเขาเธอต้องบำเพ็ญเพียรเพื่อเป็นเซียนชั้นสูงให้ได้ ถึงแม้หงหงิงจะไม่ชอบวิถีแห่งเซียน ไม่ชอบการบำเพ็ญเพียร แต่ด้วยความรักที่เธอมีให้แก่จินชีว เธอจึงตั้งใจบำเพ็ญเพื่อจะเป็นเซียนชั้นสูงให้ได้จนเวลาผ่านไปหนึ่งพันปี เธอจึงได้รู้ความจริงว่า เซตาของเธอไม่มีวาสนาจะได้เป็นเซียนชั้นสูงและจินชีวรู้เรื่องนี้มาโดยตลอด เขาให้ความหวังเธอ หลอกให้เธอบำเพ็ญเพียรต่างๆ ที่รู้ว่าอย่างไรเธอก็ไม่สามารถเป็นภรรยาของเขาได้ เพื่อจะลี้มเขา และตอบแทนบุญคุณมนุษย์ที่ช่วยชีวิตเธอไว้จากเคราะห์สวรรค์เธอตัดสินใจสลายร่างเดิม ให้จิตวิญญาณไปเกิดใหม่เป็นเพียงมนุษย์และสาบานว่าจะไม่เข้าสู่วิถีแห่งเซียนอีกต่อไป

หงหงิงได้ลี้มเลื่อนเขา และลงไปเวียนวายตายเกิดเช่นมนุษย์ หากแต่เป็นตัวจิ้นชีวเองที่รู้สึกเจ็บปวดจากการถูกลี้ม เขาเฝ้าดูเธอมากกว่าสามชาติที่เธอเกิด เด็บโต แต่งงาน และตาย ทุกครั้งที่เขาเห็นหงหงิงแต่งงาน มีครอบครัว เขาเจ็บปวดใจจนนอนไม่ได้เป็นปี ๆ และไม่ว่านางจะเจอปัญหาหรือเคราะห์ร้ายใด ๆ เขาก็ลงจากสวรรค์มาช่วยนางทุกครั้ง บัดนี้มีเพียงชาตินี้ที่หงหงิงมีวาสนาจะได้เป็นเซียนอีกครั้ง เขาจึงลงมาเพื่อบอกให้นางบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนอีกครั้งให้จงได้ แม้นางจำอดีตชาติไม่ได้ เขาก็ทำให้นางจำได้ ครั้นเมื่อนางจำได้นางกลับยืนยันกรานว่าอย่างไรก็ไม่มีทางเข้าสู่วิถีแห่งเซียนอีกต่อไป แม้นางจะโกรธที่เขาหลอกนาง แต่นางตัดสินใจเลือกเดินทางนี้ด้วยตนเอง ฉะนั้นเขาไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดและช่วยให้นางเป็นเซียนอีก จากปัญหาต่าง ๆ ที่ หงหงิงต้องพบเจอ ในที่สุดจิ้นชีวก็รู้ตัวว่าแท้จริงแล้วที่เขาคอยช่วยเหลือนาง และอยากให้นางเป็นเซียนเป็นเพราะเขาต้องการให้นางกลับมาอยู่ข้างกายเขาอีกครั้ง เป็นเพราะเขาเองก็รักนาง แต่นางไม่มีทางกลับเข้าสู่วิถีแห่งเซียนอีก มี

ทางเดียวที่เขาจะอยู่กับนางได้ เขาตัดสินใจลบชื่อตนเองออกจากทะเบียนเทพ ยอมสละตบะที่ตนเอง บำเพ็ญเพียรมากกว่าสองแสนปีเพื่อเป็นมนุษย์และครองรักกับหงหนึ่ง

กลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้เป็นการเล่าเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา โดยเปิดเรื่อง ด้วยความฝันที่หงหนึ่งมักฝันถึงอยู่เป็นประจำ แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรกันแน่ จากนั้นเล่าเรื่องตามลำดับในปัจจุบันไปเรื่อย ๆ แล้วตัดมายังเรื่องราวในอดีตชาติ สลับกันไปมา เรื่องราวจะค่อย ๆ เฉลยไปที่ละตอนว่าเกิดอะไรขึ้น ดังนั้นผู้อ่านจะต้องอ่านเรื่องทั้งหมดจนจบจึงจะสามารถเข้าใจสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมดได้

นอกจากนี้แก่นของนวนิยายเรื่องนี้ยังกล่าวถึงความไม่จีรังยั่งยืนของชีวิตมนุษย์ แม้จะมีความรักที่ยิ่งใหญ่ หรือรักกันมากเพียงใดก็ต้องตายจากกัน เมื่อเกิดในภพชาติใหม่ก็จำกันไม่ได้ ดังคำพูดที่ จินฉิวเกลี้ยกล่อมให้หงหนึ่งบำเพ็ญเพียรว่า “เหตุใดจึงไม่บำเพ็ญเป็นเซียนเช่นอาจารย์เจ้า วิถีแห่งเซียนเป็นนิรันดร์ อมตะไร้ดับสูญ ไยจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากการเวียนว่ายตายเกิด” (สู่เค่อ 2561 : 15) และ “มีความรักแล้วอย่างไร วิชาสงสารหกภพภูมิ ทุกชาติที่เกิดใหม่จะลืมเลือนความรักในชาติก่อนจนหมดสิ้น เถกเช่นเจ้า แม้แต่เหตุผลที่ตนเองเกิดใหม่ยังลืมเลือน ไม่เท่ากับไร้หัวใจเช่นกันหรือ” (สู่เค่อ 2561 : 15) ถึงแม้การเกิดใหม่จะทำให้ลืมอดีตชาติแต่ในความคิดของหงหนึ่ง นางกลับรู้สึกว่ นั่นคือสีสันของชีวิต ได้เติบโต ได้เกิดใหม่ ทำสิ่งใหม่ ๆ ในทุกชาติดีกว่าการมีชีวิตเดียวไปตลอดที่นำ เบื่อดังคำพูดของหงหนึ่งที่ว่า

“วิถีแห่งเซียนแม้เป็นนิรันดร์ ทว่าตามความเห็นของข้า การเวียนว่ายตายเกิดก็ใช่ว่าจะทุกข์ทรมาน” นางกล่าวพลางลุกขึ้นยืน “ตายแล้วเกิดใหม่ แตกต่างอย่างไรกับการเป็นเป็นอมตะ แทนที่จะฝึกจิตบำเพ็ญเพียรไม่จบไม่สิ้น มีผู้อยู่ในโลกมนุษย์ตลอดกาล ประสบพบพานเรื่องน่าสนใจสารพัน อีกทั้งการบำเพ็ญเพียรช่างไร้สีสันน่าเบื่อหน่าย ข้าชื่นชอบความครึกครื้น โลกมนุษย์มีความรัก มีมิตรภาพก็ประเสริฐเช่นกันไม่ใช่หรือ”

(สู่เค่อ 2561: 15)

นวนิยายเรื่องนี้จึงไม่เพียงสะท้อนให้เห็นถึงความไม่จีรังของความรักและชีวิตมนุษย์เท่านั้น แต่ยังทำให้เห็นถึงความสำคัญของคนรักจากความไม่จีรังนี้ เพราะหากเรามีชีวิตที่ยืนยาวเป็นอมตะ ก็คงจะไม่มีใครให้ความสำคัญกับคนรักมากเท่าที่ควร

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่านวนิยายแปลจินเรื่อง พานพบอีกครายามบุพผาโพรยปราย มีโครงเรื่องเกี่ยวกับความรักต่างชนชั้นที่น่าสนใจ รวมถึงกลวิธีการเล่าเรื่องที่แปลกใหม่ ชวนติดตาม ทั้งยังสอดแทรกแนวคิดเกี่ยวกับความไม่จีรังยั่งยืนของชีวิตมนุษย์ จึงทำให้ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจินเรื่อง พานพบอีกครายามบุพผาโพรยปราย อย่างละเอียดทั้งองค์ประกอบของนวนิยาย และคุณค่าที่ได้รับจากนวนิยายเรื่องนี้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครา ยามบุปผาโปรยปราย”
2. เพื่อศึกษาคุณค่าของวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครา ยามบุปผาโปรยปราย”

ผลการศึกษา

องค์ประกอบของนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย

1. เรื่องย่อ

พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย เป็นเรื่องราวของหงหง ซึ่งเมื่อพันปีก่อนเป็นภูดอกฉาที่หลงรักจิ้นชิว เทพเซียนผู้เป็นประมุขแห่งเผ่าพันธุ์บุปผา ด้วยกฎเกณฑ์ของสวรรค์หากต่างชนชั้นกันก็ไม่สามารถครองคู่กันได้ เธอเฝ้าถามจิ้นชิวว่าทำอย่างไรจึงจะได้เป็นภรรยาของเขา เขาบอกให้เธอบำเพ็ญเพียรเป็นเซียน เธอก็ตั้งใจบำเพ็ญเพียรเพื่อจะเป็นเซียนชั้นสูงและครองรักกับเขาให้ได้ ในการเลื่อนขั้นแต่ละขั้นหงหงต้องประสบเคราะห์สวรรค์ต่าง ๆ มากมาย จนเกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่เธอก็ไม่เคยย่อท้อจนเวลาผ่านไปหนึ่งพันปี หงหงจึงได้รู้ความจริงว่า โชคชะตาของตนไม่มีวาสนาที่จะได้เป็นเซียนเทียบเท่าเขาและจิ้นชิวเองก็รู้เรื่องนี้มาโดยตลอด เขาให้ความหวังเธอ หลอกให้เธอบำเพ็ญเพียรทั้ง ๆ ที่รู้ว่าอย่างไรเธอก็ไม่สามารถเป็นภรรยาของเขาได้ เพื่อที่ต่อมารจะลืมเขา และตอบแทนมนุษย์คนหนึ่งซึ่งรักเธอด้วยใจจริง ยอมเอาชีวิตของตัวเองเข้าแลกเพื่อช่วยให้เธอพ้นจากเคราะห์สวรรค์ หงหงจึงตัดสินใจสลายร่างเดิม ให้จิตวิญญาณไปเกิดใหม่เป็นมนุษย์เพื่อครองคู่กับผู้มีพระคุณแม้เพียงหนึ่งชาติ และสาบานว่าไม่ว่าชาติใด เธอจะไม่ขอเข้าสู่วิถีแห่งเซียนอีกต่อไป

หงหงลืมเลือนอดีตชาติ และได้เวียนว่ายตายเกิดเช่นมนุษย์ชาติแล้วชาติเล่า หากแต่เป็นตัวจิ้นชิวเองที่รู้สึกเจ็บปวดจากการถูกลืม เขาเฝ้าดูเธอมากกว่าสามชาติที่เธอเกิด เติบโต แต่งงาน และตาย ทุกครั้งที่เธอประสบเคราะห์ร้ายเขาก็จะลงมาช่วยเธออยู่เสมอ และไม่ว่าจะกี่ครั้งก็เห็นหงหงมีความรักหรือแต่งงาน เขาเองก็เจ็บปวดใจจนกินไม่ได้ นอนไม่หลับอยู่เป็นปี ๆ บัดนี้ มีเพียงชาตินี้เท่านั้น ที่หงหงมีวาสนาจะได้เป็นเซียนอีกครั้ง เขาจึงลงมาเพื่อให้เธอจำเขาให้ได้ และขอให้เธอบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนอีกครั้ง ครั้นเมื่อหงหงจำเขาได้ เธอกลับยื่นกรานว่าอย่างไรก็จะไม่กลับเข้าสู่วิถีแห่งเซียนอีกต่อไป เขาไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดและคอยช่วยเหลือเธอ เพราะเธอเลือกทางเดินนี้ด้วยตัวเอง ในชาตินี้ หงหงอาศัยอยู่กับอาจารย์ และศิษย์พี่ เธอต้องรับมือกับปีศาจมากมาย และทุกคร้ังก็เป็นจิ้นชิวที่มาช่วยเหลือเธอ ในที่สุดจิ้นชิวก็รู้ว่าแท้จริงที่เขาคอยเฝ้าดูเธอ คอยช่วยเหลือเธอ และอยากให้เธอกลับไปเป็นเซียนอีกครั้ง เป็นเพราะเขาเองที่อยากให้เธอกลับมาอยู่ข้างกาย เป็นเพราะเขา

เองก็รักหงหนิง แต่เมื่อเธอไม่มีทางกลับเข้าสู่วิถีแห่งเซียนอีก ก็มีเพียงวิธีเดียวที่จะได้อยู่กับเธอ จินชิวเสีียงชีวิตฝ่าเข้าถ้ำก็เล่นเพลง ทั้งเพื่อช่วยชีวิตหงหนิงและเพื่อนำเลือดกิเลนมาผูกชะตาของตนเองและหงหนิงไว้ทุกชาติ เขาตัดสินใจขอลบชื่อตนเองออกจากทะเบียนเทพ ยอมทิ้งตบะที่ตนเองบำเพ็ญเพียรมามากกว่าสองแสนปีเพื่อที่จะมาเกิดเป็นมนุษย์ และครองรักกับหงหนิง ถึงแม้การเกิดใหม่ในแต่ละชาติจะทำให้ไม่สามารถจำกันได้ แต่การผูกชะตาด้วยเลือดกิเลนก็ทำให้มั่นใจได้ว่า ไม่ว่าจะเกิดอีกกี่ภพกี่ชาติเขาและหงหนิงก็จะได้ครองรักกันตลอดไป

2.องค์ประกอบของนวนิยาย

ผู้ศึกษาจะศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาไปรยปราย ตามลำดับ ดังนี้

- 2.1. โครงเรื่อง
- 2.2.กลวิธีการแต่ง
- 2.3.ตัวละคร
- 2.4.แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง
- 2.5.บทสนทนา
- 2.6.ฉากและบรรยากาศ

2.1.โครงเรื่อง

โครงเรื่องเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของนวนิยายเพราะจะเป็นสิ่งที่กำหนดการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่องหรือจบเรื่อง โดยอาศัยความขัดแย้งหรือปมปัญหาที่ชวนให้สงสัย น่าติดตาม และก่อให้เกิดความสะเทือนใจหรือเร้าอารมณ์ความรู้สึกผู้อ่าน โดยมีตัวละครเป็นผู้แสดงบทบาทหรือดำเนินชีวิตไปตามโครงเรื่องที่กำหนด กล่าวคือ บทบาทของตัวละครเกิดขึ้นและดำเนินไปตามโครงสร้างที่กำหนดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (กุหลาบ มัลลิกะมาส 2519 : 101)

โครงเรื่องแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ โครงเรื่องใหญ่ และโครงเรื่องย่อย

โครงเรื่องใหญ่ ได้แก่เหตุการณ์สำคัญที่ผู้เขียนกำหนดไว้เป็นแนวให้เรื่องดำเนินไปตามต้องการ โครงเรื่องใหญ่นี้จะเป็นแก่นสำคัญในการดำเนินเรื่องจะเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งและปมปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การคลี่คลายความขัดแย้ง และการแก้ไขปมต่าง ๆ เพื่อให้เรื่องไปสู่เป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการ (บาหยัน อิมสำราญ 2545 : 15)

โครงเรื่องย่อย ได้แก่ เหตุการณ์ย่อย ๆ ที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงเรื่องใหญ่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทำให้เนื้อเรื่องมีรสชาติเข้มข้น หรือสมบูรณ์ขึ้น หากเปรียบเทียบเหมือนลูกโซ่ โครงเรื่องย่อยก็คือโซ่เล็กหนึ่งวงที่สอดร้อยเข้าด้วยกันกับโซ่เล็ก ๆ วงอื่น รวมเป็นโครงเรื่องใหญ่คือโซ่ทั้งสายนั่นเอง (ยุรฉัตร บุญสนิท 2538 : 26)

โครงเรื่องใหญ่ของนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักของหงหนึ่งซึ่งเดิมเป็นภู่ตที่หลงรักเทพเซียนอย่างจีนซิว เมื่อรู้ว่าทำอะไรก็ไม่มีทางสมหวังกับความรักได้ เธอจึงตัดสินใจสลายร่างเดิมและลงมาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อให้ลืมเขา ทำให้จีนซิวรู้ว่าตัวเองก็รักหงหนึ่งเช่นกัน ในชาตินี้เขาจึงตั้งใจจะทำให้หงหนึ่งจำเขาให้ได้ และกลับไปบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนเพื่อให้ได้ครองรักกัน แต่ทำอะไรหงหนึ่งก็ไม่มีทางกลับเข้าสู่วิถีแห่งเซียน เมื่อจีนซิวรู้ตัวแล้วว่าความรักคือสิ่งที่สำคัญสำหรับเขาที่สุด เขาจึงเป็นผู้ที่ยอมเสียสละตะบะที่บำเพ็ญมา ลงมาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อให้ได้ครองรักกับเธอเสียเอง

ส่วนโครงเรื่องย่อยมีอีก 2 ความสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างหงหนึ่งกับตัวนแฝงจื่อ

ในอดีตชาติที่หงหนึ่งเป็นภู่ตดอกฉา ต้องไปโลกมนุษย์เพื่อผ่านด่านเคราะห์ให้ได้ จึงจะได้เลื่อนชั้นเป็นเซียนได้เร็วขึ้น หงหนึ่งได้ไปสถิตอยู่ที่ต้นดอกฉาในสวนดอกไม้ของกงจื่อ(คำใช้เรียกคุณชาย)ท่านหนึ่งชื่อว่าตัวนแฝง แต่เพียงวันแรกที่มาก็พบว่าตัวนแฝงกำลังจะรื้อสวนดอกไม้แห่งนี้ทิ้งและสร้างเป็นหอชมจันทร์ หงหนึ่งจึงจำเป็นต้องปรากฏตัวให้ตัวนแฝงเห็นและขอร้องไม่ให้ตัดต้นดอกฉาทิ้ง มิเช่นนั้นนางจะไม่ผ่านด่านเคราะห์และบำเพ็ญเพียรไม่สำเร็จตัวนแฝงแม้จะมีทั้งทรัพย์สินเงินทอง และหญิงงามรอบกายแต่รู้สึกเปล่าเปลี่ยว ด้วยรู้ว่าไม่มีใครจริงใจกับตนเอง เมื่อพบกับภู่ตดอกฉาที่เข้าใจตนเองก็หลงรัก หงหนึ่งเตือนตัวนแฝงว่าตนเป็นภู่ต เขาเป็นมนุษย์ไม่สามารถรักกันได้ มิฉะนั้นจะถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ ทั้งตนเองก็มีชายที่รักอยู่แล้ว ดังตัวอย่างเนื้อหาต่อไป

กงจื่อเอนกายอยู่บนเตียงไม้ไผ่เสื่อผ้าอาภรณ์วิจิตรหุหุรา เส้นผมดำสนิท ราวน้ำหมึก นัยน์ตาคู่นั้นวามาวพราวระยับและทอประกายครุ่นคิด แต่ขณะเดียวกันก็ฉายแววเศร้าสร้อยระคนอ้างว้างอย่างประหลาด

วาจาของเขาไม่เหลือทางให้ปฏิเสธ “ต้องการให้ข้าช่วยก็ออกมาให้ข้าเห็นหน้า”

ภู่ตน้อยปรากฏตัวตามที่เขายก ท่าทางลังเลไม่รู้ว่าควรกล่าวอย่างไร

กงจื่อพินิจมองนาง “เจ้าชื่ออะไร”

ในเมื่อมาขอให้เขาช่วยชีวิต ภู่ตน้อยตัดสินใจคุกเข่าลงกับพื้น “ข้าไม่มีชื่อ แต่เสินจุนต้าเหรินเรียกข้าว่าเสี่ยวฉา เนื่องเพราะต้องผ่านด่านเคราะห์เพื่อขอวาสนาแห่งเซียน ร่างจิตจึงสถิตอยู่ที่ดอกฉาในสวนดอกไม้ของจวนกงจื่อชั่วคราว แต่พวกเขาบอกว่าจะถอนดอกไม้ทิ้ง กงจื่อโปรดช่วยข้า”

(สู่เค่อ2561: 422)

กงจื้อยืม “เจ้าเห็นว่า เจ้าตั้งใจจะตอบแทนข้าอย่างไร”

“ข้ารู้ว่าท่านไม่ชอบชีวิตในตอนนี้” จู๋ ๆ ภูตน้อยก็เงยหน้ามองเขาแยมยิ้ม
สดใส “ข้าก็ไม่ชอบเช่นกัน เพราะข้าต้องบำเพ็ญเป็นเซียน บำเพ็ญเป็นเซียนช่างน่า
เบื่อหน่าย เราสองคนสามารถเคียงข้างเป็นสหาย”

จอกหยกกราตรีในมือวูบไหว กงจื้อนั่งเงยบนเนินนาน พลันชูกอกสุราขึ้นไป
นาง ท่าทางหยอกเย้า ทว่าน้ำเสียงจริงจัง “มีผู้เจ้าใช้ตัวเคียงคู่ แต่งงานให้ข้าเป็น
อย่างไร”

ภูตน้อยตกใจ “แต่...ข้าเป็นภูต!”

กงจื้อเอ่ย “ข้าชอบภูต”

ภูตน้อยสั่นศีรษะ “ท่านเป็นมนุษย์ ข้าเป็นภูต ต่างเผ่าพันธุ์หากครองคู่กัน
จะถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ จะประสบหายนะครั้งใหญ่”

กงจื้อกล่าว “หากถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ ข้าจะรับโทษทัณฑ์แทนเจ้า”

ภูตน้อยร้อนใจ “แต่ข้าชอบผู้อื่น”

กงจื้อหัวเราะ “เช่นนั้นก็หมดหนทางแล้ว เป็นเจ้าที่ต้องการขอให้ข้าช่วย
เจ้า เสียหงา”

(สู่เค่อ2561: 422)

ตัวนแฝยจึงยื่นข้อเสนอว่าจะไม่ทำลายสวนดอกไม้แลกกับการให้ออกดอกให้เขาดูทุกวันและ
ออกมาพบเขาในยามกลางคืนขอเพียงแค่ว่าไม่ก่สปีจนกว่าเขาจะตายเทียบกับภูตที่มีอายุเป็นหมื่น ๆ ปี
แล้วหนึ่งจึงตกลง เวลาผ่านไปครบกำหนดที่ภูตดอกฉามาเยือนโลกมนุษย์ครบหนึ่งปี เมื่อพวันนั้นก็
จะได้รับวาสนาเป็นเซียนเซียน แต่หาว่าไม่รู้ว่าจะเคราะห์สวรรค์ยังไม่หมด ตัวนแฝยจึงยอมสละชีวิตของ
ตนเองเพื่อปกป้องภูตดอกฉา ดังตัวอย่างเนื้อหาต่อไป

บนเนินลาดไม้ไผ่กลั่นก่ ตรงกำแพงสูงเดิมมีหินก้อนใหญ่ที่เหลือใช้
ก้อนหนึ่งวางอยู่ เวลานี้ถูกลมโหมพัดจนร่วงหล่นกำลังกลิ้งตามเนินลาดลงมา
ทางนี้!

ด้านเคราะห์! นางยังผ่านด่านเคราะห์ไม่สำเร็จ! เมื่อเห็นหินก้อน
ใหญ่กลิ้งเข้ามาใกล้ นางกลับไม่หวาดกลัว เพียงแต่ท้อใจ ถึงอย่างไรพิช
พรรณบุปผาก็สามารถงอกขึ้นใหม่ รากของนางจะต่อชีวิตให้นาง เมื่อออก
ใหม่ หากโชคดีนางก็บำเพ็ญเป็นภูตบุปผาน้อยผู้ร่าเริงแจ่มใสเช่นเดิมได้

เพียงแต่สูญเสียความทรงจำเท่านั้น จำเขาไม่ได้ จำงจื่อไม่ได้ เช่นนี้ไม่ถึง
ประเสริฐหรือ

ขณะที่นางคิดเช่นนั้น เงาม่วงสีขาวพลันปราดมาเบื้องหน้า
หินก้อนใหญ่ถูกกดขวางอย่างกะทันหันส่งเสียงโครมดังลั่น ก่อนจะ
กลิ้งผ่านศีรษะนางไป สุดท้ายตกลงบนพื้นราบ กลิ้งต่ออีกครู่หนึ่งก็หยุดนิ่ง
นางมองหินก้อนนั้นสลับกับมองงจื่อเบื้องหน้า ตะลึงงัน
เลือดสด ๆ ไหลทะลักออกจากปากกราวกับกระอักอย่างไรก็ไม่หมด
งจื่อยื่นกายลุกขึ้น เอื้อมมือสั่นเทาคว้าจับกิ่งก้านหนึ่งของนาง พยายามเงย
หน้ายิ้มมองนาง น้ำเสียงสั่นพร่า “นี่คือด่านเคราะห์ของเจ้าหรือ ไยจึง...เร็ว
เช่นนี้”

ดอกฉาแดงประหนึ่งมีชีวิต เปล่งประกายสีทองอ่อน
เขารับปากว่าจะปกป้องนาง จะรับทัณฑ์สวรรค์แทนนาง เขาทำได้
แล้ว นางผ่านด่านเคราะห์อย่างปลอดภัย

(สู่เค่อ2561: 448-449)

หงหนิงในตอนนั้นเห็นถึงความรักที่ตัวนฝ่ยมีให้ตนอย่างแท้จริง กอปรกับก่อนหน้านี้ได้รู้
ความจริงว่าเงินชิวหลอกให้ตนบำเพ็ญเป็นเซียน แต่ถึงอย่างไรก็เป็นได้แค่เซียน ไม่มีวาสนาได้เป็น
ช่างเซียนและครองรักกับเขาได้ จึงตัดสินใจสลายร่างเดิม ให้จิตวิญญาณไปเกิดเป็นมนุษย์ ทั้งเพื่อตอบ
แทนคุณของตัวนฝ่ยด้วยการครองคู่กับเขาแม้เพียงหนึ่งชาติ และเพื่อต้องการลืมเงินชิวที่หลอกหลวงตน

ความสัมพันธ์ของหงหนิงและไปหลิง

ในชาตินี้หงหนิงอาศัยอยู่กับอาจารย์และศิษย์พี่ชื่อว่าไปหลิงซึ่งเป็นภูตน้ำแข็ง เมื่อท่าน
อาจารย์ตายด้วยน้ำมือของเฮอหลานเสวี่ย ภูตหิมะที่ผิดหวังในรักจากไปหลิง ไปหลิงก็ถูกบิดาบังคับ
ให้กลับเขา คุณหลุน จึงเป็นโอกาสให้เฮอหลานเสวี่ยร่วมมือกับลู่อิว ภูตจิ้งจอกเก้าหางมาทำร้าย
หงหนิง ขณะต่อสู้กัน หงหนิงพลาดท่าถูกลู่อิวใช้เพลิงสมาธิหมายที่จะทำร้าย ซึ่งเป็นเพลิงที่สามารถ
ทำลายจิตวิญญาณให้ดับสลายได้ไม่ว่าจะมนุษย์หรือเซียน ไปหลิงปรากฏตัวขึ้นพร้อมใช้ร่างของตัวเอง
ปกป้องหงหนิงจนถูกเพลิงสมาธิตั้งตัวอย่างเนื้อหาต่อไปนี้

เปลวเพลิงที่วูบไหวเบื้องหน้าสามารถทำให้วิญญาณแตกชาน ดับ
สลายจากโลกหล้านี้ไปตลอดกาล

น้ำเสียงเดือดดาลนั้นอัดแน่นไปด้วยความปวดร้าว หงหนิงได้สติ
จากการสิ้นหวัง ใจทั้งดวงพลันหล่นวูบ สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือความสิ้นหวังที่
มากมายยิ่งกว่า เห็นกับตาว่าเงาม่วงนั้นถลาปราดมาทางตน นางพยายาม

เผยอริมฝีปาก แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ร้องไม่ออก ได้แต่เปล่งเสียงพิมพ์่าประหนึ่ง
กล่าวกับตนเอง “อย่า”

เปลวเพลิงสีเขียวยวสลับอัดแน่นไปด้วยพลังทำลายล้างสรรพสิ่งในใต้
หล้า ตัดขาดรากฐานของพวกมันอย่างสิ้นซาก ตัดขาดจากวิญญูสงสารของ
มนุษย์

หงหนึ่งยกมือหมายจะห้าม กลับถูกเร็วแรงมหาศาลนั้นโผนเข้าใส่
จนล้มลงกับพื้น

เปลวเพลิงสีเขียวยวสลับสลายซุดยวสีขาวแล้วลุกลามอย่างรวดเร็ว
สุดท้ายเกาะอยู่ตรงหัวใจของเขา ผลาญมอดไหม้ภายในร่าง ดึงดงามทว่าน่า
พรันพรัง

บนพื้น หงหนึ่งรีบพลิกตัวรีบโผกอดเขา เห็นเปลวเพลิงเล็กจิ๋ววูบ
ไหวแผดเผาราวกับผลาญไหม้หัวใจของนางไปพร้อมกัน บางทีคงเป็นเพราะ
ก่อนหน้านี้ยามประชันฝีมือนางเสียเลือดหัวใจ ในใจจึงปวดแปลบแสบร้าว
ทรมานแสนสาหัส

(สู่เค่อ2561: 130)

ในตอนนั้นเองหงหนึ่งเพิ่งจะรู้ความจริงว่าไปหลิงรักตนเองมาสามชาติแล้ว ชาติแรกหงหนึ่ง
จำเป็นต้องตอบแทนคุณตัวนฝ่ยจึงไม่สามารถรักกับเขาได้ ชาติที่สองหงหนึ่งชื่อว่าเสี่ยวเคอ รับปาก
จะครองคู่กับเขาแต่กลับถูกเฮ้อหลานเสวี่ยฆ่าตาย ไปหลิงจึงยอมละทิ้งตะบะห้าพันปีเพื่อตามหาหงหนึ่ง
จนเจอในชาตินี้ แต่กลับต้องมาถูกเพลิงสมาธิของลู่อิวทำร้ายจนจิตวิญญาณดับสลาย ดังตัวอย่าง
เนื้อหาต่อไปนี้

หงหนึ่งกอดเขาอย่างนึ่งอึ้ง “ไยท่านจึงทำเช่นนี้”

เปลวเพลิงสีเขียวยวค้อย ๆ ลุกโชติช่วง ร่างกายค้อย ๆ เปลี่ยนเป็น
โปร่งแสง ไปหลิงนึ่งเงียบเนิ่นนาน ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชาปรากฏรอยยิ้ม
อบอุ่นเฉกเช่นแสงไฟ ขณะเดียวกันก็แผ่ไว้ซึ่งความจนใจระคนโศกศัลย์
เหลือคณานับ

“มีเรื่องหนึ่งข้าไม่เคยบอกเจ้า” เขาเอ่ยเสียงเบา “ท่านพ่อเคยหยั่ง
คาดชะตาให้ข้า เจ้าคือเคราะห์ของข้า”

(สู่เค่อ2561: 131)

ไปหลิงดึงมือนาง “เสี่ยวเคอ”

ได้ยื่นชื่อที่แปลกกว่าคุณเคยนี้ หงหนิงชะงักอึ้ง หันไปมองเขาด้วยสีหน้าข้องใจ

“เจ้าจำไม่ได้แล้ว” ไปหลิงมองนาง สีหน้ามองเศร้าค่อย ๆ เลื่อนหาย รอยยิ้มกว้างปรากฏขึ้นแทนที่ “ทว่าข้าจำได้ ตอนที่อาจารย์พาเจ้ากลับมา คราแรกที่เห็นข้าก็รู้ทันทีว่าเจ้าคือเสี่ยวเคอ” เขากุมมือนางเฉกเช่นวันวาน “มักจะเข้าไปก้าวหนึ่งเสมอ คราแรกที่บังเอิญพบเจ้า เจ้าก็ชมชอบคนผู้นั้น ให้ข้ารอชาติหน้า ท่านพอบอกว่าเจ้าจะแทนคุณ”

หงหนิงงุนงง “ท่านว่าอะไร”

ไปหลิงหลุบตาช้า ๆ “ชาติที่สองข้าหาเจ้าพบ เจ้าชื่อเสี่ยวเคอ เจ้ารับปากครองคู่กับข้า ทว่าข้า...กลับมีอาจปกป้องเจ้าให้ดี”

“ข้าฆ่าเจ้า!” เธอหลานเสวี่ยยิ้มแล้วเอ่ยเย้ยหยัน “ภูต มนุษย์ต่างเผ่าพันธุ์ หากเจ้าไม่ตาย ข้าเร็วเขาก็ต้องประสบเคราะห์สวรรค์ เจ้าตายไปถึงจะเป็นไปตามชะตาฟ้าลิขิต! นึกไม่ถึงว่าเขา...เขาจะละทิ้งตะบะห้าพันปีเพื่อหาเจ้าจนพบ!”

(สู่เค่อ2561: 132)

ในตอนท้ายหงหนิงได้รู้ว่าไปหลิงยังเหลือจิตวิญญาณเสี่ยวหนิง และสามารถใช้เพลิงอสนีในถ้ำกิเลนหลอมร่างเขาขึ้นใหม่ได้ แต่ต้องทำปฏิญาณยอมเป็นทาสกิเลน ทนทรมานจากเพลิงอสนีเป็นเวลาหนึ่งพันปี หงหนิงถูกหลอกหลอโดยลู่เหยาคุ่มั้นของจินชิว ที่หวังจะกำจัดหงหนิงให้พ้นทาง ทั้งยังมอบน้ำค้างปทุมทองสระเหยาฉือให้หงหนิง ใช้หยดใส่ตัวกิเลนเพื่อให้มันหลับและนำเลือดของมันมา เลือดของกิเลนจะทำให้ชะตาผูกกันและได้ครองรักกันทุกชาติ หงหนิงจึงเดินทางไปที่ถ้ำกิเลนเพื่อจะช่วยให้ไปหลิงออกมาให้ได้ ถึงแม้ไปหลิงจะจำตนเองไม่ได้แล้วแต่เธอเพียงต้องการช่วยเขาไม่ให้ทรมาน หากแต่หงหนิงเป็นเพียงมนุษย์ ไม่สามารถเอาชนะกิเลนได้ จินชิวรู้ว่าหงหนิงมาที่ถ้ำกิเลน จึงตามมาช่วยได้ทันเวลา

หากจะพิจารณาโครงเรื่องตามส่วนประกอบต่าง ๆ ทั้ง 6 ส่วน สามารถพิจารณาได้ดังนี้

2.1.1. การเปิดเรื่อง คือการเริ่มต้นเรื่องเป็นตอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และสนใจติดตามอ่านเรื่องในตอนต่อไป จึงถือกันว่าเป็นตอนสำคัญมากตอนหนึ่ง วิธีที่นิยมใช้กันทั่วไป ได้แก่วิธีการพรรณนาหรือบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเปิดด้วยการใช้สุภาษิตคำคม คำพังเพย บทกวี หรือข้อความคมคายที่ชวนคิด ชวนให้ฉงนสนเท่ห์ เป็นต้น (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 65)

นวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย เปิดเรื่องด้วยความฝันของหงหนึ่งที่ฝันถึงเรื่องราวในอดีตชาติของตนเอง

“ข้า...เป็นเส้นโฮ่วของท่านได้หรือไม่” ท่าทางเขินอายระคนคาดหวัง เสียงหัวเราะพลันดังลั่น

“หัวเราะอะไร! ข้าชมชอบเส้นจุนต้าเหริน ข้าเพียงปรารถนาเป็นเส้นโฮ่ว!” ท่าทีกึ่งอับอายกึ่งเคืองโกรธ

“เช่นนั้นก็จงบำเพ็ญเป็นเซียน” น้ำเสียงเจือรอยยิ้ม

...

พริบตาต่อมา ภาพเบื้องหน้าเปลี่ยนไป คลื่นเมฆป่วนพล่าน ท่ามกลางความเว้งว่างไร้ขอบเขต สองเงาร่างเลื่อนรางยั้ง เพียงรู้สึกว่าเงาร่างหนึ่งสูงตระหง่าน อีกเงาร่างเล็กกระจริด

“ขอเส้นจุนต้าเหรินจงส่งเสริม” เป็นเสียงกังวานใสของสตรี

“เดิมต่างเผ่าพันธุ์ หากเจ้ายืนกรานเช่นนี้เท่ากับฝ่าฝืนวิถีสวรรค์ย่อมถูกสวรรค์ลงทัณฑ์” เสียงของบุรุษยังคงนุ่มนวลรื่นหูไม่เปลี่ยน “มนุษย์มีวิญญูสงสารหกภพภูมิ ทว่าเจ้าหาไม่ หากตัดขาดรากฐานเดิมรังแต่จะทำให้จิตวิญญูณดับสูญ”

“แล้วจะเป็นอะไร! ข้าเพียงปรารถนาตอบแทนเขาชาติหนึ่ง” น้ำเสียงเปี่ยมล้นไปด้วยความหยิ่งทรนง

บุรุษนิ่งเงียบครู่หนึ่ง ถอนหายใจ “นี่คือน้ำจากสระเหยาฉือ หากดื่มเข้าไปจะสลายร่างเดิม จิตวิญญูณจะเข้าไปเกิดใหม่ในภพภูมิเดียวกับเขา”

“ขอบคุณเส้นจุนต้าเหรินยิ่งนัก!” ท่าทางปิติยินดี

“หลังดื่มน้ำนี้ นับจากนี้ไม่ใช่เผ่าพันธุ์เดียวกับข้า เพียงแลกมาซึ่งการครองคู่ในชาติหนึ่ง หรือว่าเขาสำคัญยิ่งกว่าการเป็นเส้นโฮ่ว”

นิ่งเงียบ

“ข้าเป็นเพียงภูตน้อยต้อยต่ำ ไร้วาสนากับวิถีแห่งเซียน เส้นจุนต้าเหรินอยู่ห่างจากข้า...ไกลเกินไป”

“วนเวียนอยู่ในวิญญูสงสารตลอดกาล ตัดขาดจากวาสนาแห่งเซียน เจ้า...”

“ไม่ขอเป็นเซียน เพียงปรารถนาเป็นมนุษย์ทุกภพชาติ”

“ไม่เสียใจ?”

“ไม่เสียใจ”

ร่างกายเจ็บร้าวรานถูกเลาะหนังหักกระดูก หงหนิงกรีดร้องเสียง
แหบโหย สะดุ้งตื่นเพราะความเจ็บปวด พลันผุดลุกนั่งบนเตียง เหงื่อเปียกซึม
ทั่วทั้งแผ่นหลังลูบเนื้อตัวพบว่าผิวหนังยังสมบูรณ์ นางเซ็ดเหงื่อเย็นเฉียบบน
หน้าผาก นิ่งงันเช่นทุกคราว

(สู่เค่อ2561: 5-6)

ผู้แต่งเปิดเรื่องด้วยการสร้างความสงสัยให้แก่ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านสนใจที่จะอ่านต่อไปว่า
เรื่องราวในความฝันคืออะไร เกี่ยวข้องกับอดีตชาติของหงหนิงหรือมีที่มาที่ไปอย่างไร และเพราะเหตุ
ใดหงหนิงในอดีตชาติจึงตัดสินใจสลายร่างเดิม ไปเกิดเป็นมนุษย์ นอกจากเพื่อลืมนพระเอกแล้ว เพื่อ
แทนคุณของใคร แล้วจะไปครองคู่กับคนอื่นที่ไม่ใช่พระเอกหรือ ดังนั้นจึงเป็นการเปิดเรื่องที่ชวนให้
น่าติดตามเป็นอย่างมาก

2.1.2 การผูกปม คือการสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นกับตัวละครหรือเหตุการณ์ในเรื่องเพื่อ
ทำให้เกิดการต่อสู้ระหว่างสองฝ่ายขึ้นไป ความขัดแย้งที่ทำให้เกิดการต่อสู้นี้นับเป็นส่วนสำคัญที่
จะต้องนำมาพิจารณาในส่วนของโครงเรื่องเพราะเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นทิศทางของเรื่องทั้งหมดว่า
เรื่อง ๆ นั้นจะมีจุดหมายไปยังที่ใด หรือเพื่อเสนอแนวคิดใด (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 65)

ในนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย ปรากฏการผูกปมอยู่ 2 ประเภท
ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือ
ธรรมชาติ ดังนี้

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

ในนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปรายปรากฏความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับ
มนุษย์อยู่หลายตอน ส่วนใหญ่เป็นความขัดแย้งระหว่างนางเอกกับพระเอก ก็คือ หงหนิงกับจิ้นชิว
นอกจากนี้ยังมีความขัดแย้งกันระหว่างตัวละครอื่น ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ความขัดแย้งระหว่างหงหนิงกับจิ้นชิว

หลังจากไปหลิงถูกเพลิงสมาธิของลูจิวทำร้าย ทำให้หงหนิงออกตามหาผลึกฤทธิ์ของภูตดอก
ท้อพันปีซึ่งเป็นสิ่งที่จะใช้ผนึกพลังของลูจิวได้ เพื่อหวังแก้แค้นให้ไปหลิง จิ้นชิวตามมาห้าม ทั้งสองจึง
ทะเลาะกัน

จิ้งจอกเก้าหางมีคาถาเร้าเสน่ห์ติดตัวแต่กำเนิด โดยเนื้อแท้ นับเป็น
หยิน ผลึกฤทธิ์ของภูตดอกท้อ นับเป็นหยาง สิ่งหนึ่งกำราบสิ่งหนึ่ง เช่นนี้คือ

กฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติในโลกหล้า หงหนิงไม่ได้ปฏิเสธ “จงเทียนหวังกำลัง เป็นห่วงน้องชายภรรยาท่าน จึงมาเตือนข้าหรือ”

จิ้นซิวเอ๋อ “ยึดครองผลึกฤทธิ์มาใช้เพิ่มพลังจะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในธรรมชาติ นับเป็นการทำลายบุญกุศลของตนเอง”

หงหนิงขมวดคิ้วอย่างขิงขัง ทว่าใบหน้ายังคงยิ้มบาง “บุญกุศลอะไรกัน สิ่งเหล่านี้มีเพียงเทพเซียนเท่านั้นที่สนใจ เกี่ยวอะไรกับข้า หรือว่าต้องสั่งสมบุญกุศลก่อน รอสำเร็จเป็นเซียนแล้วค่อยโยนมันทิ้งเหมือนที่พวกท่านทำ”

จิ้นซิวกล่าว “เพลิงสมาธิสามารถเผาผลาญจิตวิญญาณ เจ้ากำลังนำตนเองไปเสี่ยงอันตราย”

เรื่องนี้ข้าจำแม่นยิ่งกว่าท่าน” หงหนิงแตะกระบี่ไม่ในมือ กระบี่นั้น พลันหดเล็กลงจนมีขนาดราวสามซุน ถูกเก็บเข้าไปในแขนเสื้อ “ท่านรู้สึกผิดเพราะชาติก่อนติดค้างข้า แต่ท่านเคยช่วยชีวิตข้าหลายครั้ง เราสองคนไม่มีอะไรติดค้างกันอีกแล้ว ต่อให้วิญญาณข้าแตกท่านก็ไม่ใช่ความผิดของท่าน”

(สู่เค่อ2561: 181-182)

ในที่สุดจิ้นซิวก็ขมวดคิ้ว ถอนหายใจแล้วเอ๋อเสียงเบา “ข้าจะไม่ทำร้ายเจ้า แต่ก็มีอาจช่วยเจ้า”

คำตอบเป็นดังที่คาดการณ์ หงหนิงไม่ได้ผิดหวัง นางก้าวไปหยุดเบื้องหน้าเขา เงยหน้าจ้องมองตาเขา “สิ่งที่ข้าต้องการท่านก็ช่วยทำไม่ได้ เช่นนั้น...ท่านทำอะไรได้ หลอกล่อให้ข้าบำเพ็ญเป็นเซียนหรือ”

นัยน์ตาเจือรอยยิ้ม ทว่าภายในกลับอัดแน่นไปด้วยแววเหน็บแนมเสียดสี

จิ้นซิวอึ้งไป ไม่ได้หลบเสียงสบตานางเงียบ ๆ รู้แต่แรกว่านางดีร้าย เด็ดเดี่ยว แต่ไหนแต่ไรไม่เคยตั้งใจหลอกนาง แต่เป็นเพราะรู้ซึ่งถึงระยะห่างทุกอย่างที่เขาทำเพียงเพื่อต้องการช่วยนางให้หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดชดเชยความผิดพลาดในครานั้น อีกทั้งสามารถได้รับความเป็นนิรันดร์แห่งฟ้าดินนับเป็นความไฝฝันของสรรพสิ่งในโลกมนุษย์ แต่ไม่ว่าอย่างไรนางกลับมีอาจกระจ่าง

มองเห็นความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงในนัยน์ตาหงส์คู่ นั้น หงหนิงได้ลิ้มรสความสาแก่ใจยามแก้แค้นสมใจ “หากข้ายังคงไม่รู้เรื่องราว ภายหน้าท่าน

ตั้งใจจะชี้แจงอย่างไร บอกว่าข้ามีภรรยาอยู่แล้วแต่แรก เพียงหลอกเจ้าสนุก ๆ เท่านั้น?”

(สุ่เค่อ2561: 183)

ความขัดแย้งระหว่างหงหนิงกับลูจิว

ลูจิวเป็นญาติจิ้งจอกเก้าหางที่อยากได้ตัวหงหนิงมาตั้งแต่ต้น ทำให้เกิดการต่อสู้กันอยู่หลายครั้ง นอกจากนี้หลังจากที่ไปหลิงถูกเพลิงสมาธิของลูจิวทำลายจิตวิญญาณก็ทำให้หงหนิงตามล้างแค้นแทน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

หญิงงามเข้าสู่อ้อมกอด สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของหญิงพรหมจรรย์ เผ่าจิ้งจอกเก้าหางมีประสาทสัมผัสที่ไวต่อสิ่งเหล่านี้ เมื่อรู้สึกว่าเป็นกลิ่นอายที่คุ้นเคย ลูจิวชะงัก ยังไม่ทันตรึกตรอง พลันรู้สึกว่าการพรางในอ้อมแขนพุ่งสูง รุนแรง และอัดแน่นไปด้วยจิตสังหาร อารามตกใจเขารีบทิ้งตัวถลึงลงจากเตียง

กระป๋องนั้นพุ่งทะยานตามไปอย่างไม่หยุดยั้ง รวดเร็วกว่าป่านสนิบาด

“เจ้าเป็นใคร!” ลูจิวหลบหลีกอย่างทุลักทุเล ตกใจปนโกรธซึ่ง

ผ้าคลุมหน้าปลิวสะบัดตามสายลม หงหนิงเอ่ยเสียงเย็น “เจ้าดูว่าข้าเป็นใคร”

ขนตาอนยาวเหลือบขึ้น นัยน์ตาวาวโรจน์คู่นั้นจับจ้องตรงมาประกายหิยมเกรียมทำให้ลูจิวหวาดผวา ร้องโพล่งขึ้น “เป็นเจ้า!”

หงหนิงแทงกระบี่ใส่อีกครั้งอย่างไร้ความปราณี

(สุ่เค่อ2561: 300)

ความขัดแย้งระหว่างจิ้นชิวกับเสินตี้

ความขัดแย้งของจิ้นชิวกับเสินตี้ซึ่งเป็นศิษย์พี่ปรากฏในตอนที่จิ้นชิวขอรับโทษที่ตนเองได้ไปหาหงหนิง และกำลังหาทางช่วยหงหนิงไม่ให้เข้าไปในถ้ำกิเลน เสินตี้จึงวางแผนมอมเหล้าจิ้นชิวเพื่อไม่ให้ไปช่วยหงหนิงที่ถ้ำกิเลนได้ทัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

จิ้นชิวกล่าว “ฝ่าฝืนกฎสวรรค์ จิ้นชิวตั้งใจมาขอรับโทษทัณฑ์”

เสินตี้ไม่ถือสา “ปกติเจ้าทำอะไรรู้ขอบเขต เพียงหาความสำราญในโลกมนุษย์ ไม่นับว่าฝ่าฝืนกฎสวรรค์”

จิ้งจิวเงียบครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย “ศิษย์พี่เข้าใจความหมายของข้า” เขามืออาจปล่อยวาง ฟืนลิจิตเปลี่ยนชะตา ทำทุกวิถีทางเพื่อให้นางบำเพ็ญเป็นเซียน สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่ใช่เพียงเพราะรู้สึกผิด

เสินตี้กถ้วยขาขึ้นจับอีกหนึ่ง “มีแต่ขอให้ละเว้นโทษ ไม่เคยเห็นผู้ใดมาขอรับโทษทัณฑ์”

จิ้งจิวกล่าว “ศิษย์พี่โปรดรับสั่ง ล้มเลิกการหมั้นหมายระหว่างข้ากับเป่ยเหยาเทียนหนี่ว”

เสินตี้พยักหน้า “วันพรุ่งนี้เราจะประกาศรับสั่ง”

ตอบอย่างรวดเร็วเช่นนี้ วาจาที่เตรียมไว้กลับไม่ต้องใช้ จิ้งจิวมีท่าทีคาดไม่ถึง

เสินตี้เอ่ยเสียงราบเรียบ “นอกจากเรา ยังมีผู้ใดรู้นิสัยดีร้ายของเจ้าไม่ส่งเสริมแล้วจะทำเช่นไรได้ ตัดแขนเจ้าทิ้งหรือ”

ฟังออกถึงแววประชดในน้ำเสียง จิ้งจิวเบาใจลง “ขอบคุณศิษย์พี่ที่ส่งเสริม กาลก่อนข้าเคยปล่อยวางนางไปแล้วครั้งหนึ่ง บัดนี้ไม่ต้องการปล่อยวางอีก ผลลัพธ์ทุกอย่างข้าจะรับผิดชอบเอง”

เสินตี้แค้นยี้ม “เจ้าจะรับผิดชอบได้มากน้อยเท่าใด คุณหลุนเทียนจวินแต่งงานให้สตรีปุถุชน จุดจบของเขาเจ้าก็เห็นแล้ว บัดนี้ทางที่ดีเจ้าต้องระมัดระวังให้มาก ภาระใหญ่หลวงของศูนย์กลางสวรรค์ยังต้องพึ่งเจ้า”

“ทำให้เสินตี้ผิดหวังแล้ว” จิ้งจิวกล่าว

เสินตี้เอ่ย “เราไม่ผิดหวัง แต่หากอาจารย์ทราบ ต้องผิดหวังยิ่งนักเป็นแน่ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง แม้เราจะตกลงล้มเลิกการหมั้นหมายระหว่างเจ้ากับเทียนหนี่ว แต่กฎสวรรค์มีอาจล้มเลิก เจ้าสองคนอย่างไรก็เป็นเทพเซียนกับมนุษย์ ความหมายของเราคือพักเรื่องนี้ไว้ก่อน”

(สู่เค่อ2561: 483-484)

เสินตี้ปล้นเอ่ยขึ้น “ได้ยินว่าเป่ยเจี้ยหวังทำน้ำค้ำปทุมทองสระเหยาฉือหายไป”

จิ้งจิวหุบขมวดยกยื่นให้ “เทียนหนี่วนำไป วันหน้าค่อยขอมาเป่ยเจี้ยหวังแล้วกัน”

ประกายประหลาดพาดผ่านใบหน้า เสินตี้ยื่นมือรับขมวดหยกเก็บไว้ในแขนเสื้อ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือแววเหน็บแนม “วันนี้ทำตามปรารถนาของ

เจ้า เจ้าควรดื่มสุรากับเราสักสองจอกหรือไม่” กล่าวจบก็ลุกขึ้น “นั่งอ่าน
ฎีกาอยู่ที่นี้เป็นหมื่นปี เราเองก็เบื่อหน่ายยิ่ง”

จิ้นซิวเอ๋อ “นางยังไม่รู้เรื่อง ข้า...”

เสินตี้แค้นเสียง “จะข้ามแม่น้ำก็ไม่ต้องรื้อสะพานรวดเร็วกว่านี้”

นึกถึงว่าตนใช้วิชาฤทธิ์กับบริเวณนาง คนนอกมีอาจเข้าไป แวดตา
จิ้นซิววูไปไหวเล็กน้อย อมยิ้ม “ปัญหาของศิษย์พี่ไหนเลยจะกล้าปฏิเสธ”

(สู่เค่อ2561: 485)

จากตัวอย่างข้างต้น ข้ามแม่น้ำรื้อสะพาน เป็นสำนวนจีน หมายถึง เมื่อบรรลุเป้าหมายก็ถึง
หัวส่งผู้ช่วยเหลือ เสินตี้พูดจาประชดจิ้นซิวว่าเมื่อขอให้ยกเลิกการหมั้นหมายสำเร็จแล้วก็จะทิ้ง ไม่
ยอมดื่มสุรากับเขา จิ้นซิวจึงยอมร่วมดื่มสุรากับ แต่ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังจะถูกมอมเพื่อไม่ให้ไปห้าม
หงหนิงที่กำลังจะไปถ้ำกิเลน นอกจากนี้ยังมีตอนที่จิ้นซิวเข้าไปช่วยหงหนิงจากถ้ำกิเลนออกมาได้
สำเร็จและตัดสินใจหลบชื่อตนเองออกจากทะเบียนเทพ ทำให้เสินตี้ไม่พอใจเป็นอย่างมากเพราะ
ต้องการให้จิ้นซิวปกครองศูนย์กลางสวรรค์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เสินตี้มองหงหนิงอย่างเย็นชา “เก่งกาจนักหรือ”

หงหนิงเอาแต่อึ้งงัน

จิ้นซิวเอ๋อเสียงเบา “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาง ศิษย์พี่ไม่ควรให้เทียบหน้า
วางอุบายใส่นาง”

“ไม่เกี่ยวหรือ เจ้าช่างเลอะเลือนนัก! นางคือเคราะห์สวรรค์ยามเลื่อน
ชั้นของเจ้า หากละเว้นนาง เจ้าก็มีอาจหวนสู่ตำแหน่ง” เสินตี้แค้นยิ้ม “ฝันลึกลับ
ลบชื่อ บัดนี้แม้แต่ชื่อของตนเองก็ลบทิ้ง สมแล้วที่เป็นศิษย์น้องผู้ประเสริฐของ
เรา ตำแหน่งศูนย์กลางสวรรค์ปล่อยว่างมาหมื่นปี เพราะเรารู้นิสัยเจ้า ตอนแรก
ถึงได้ตามใจเจ้า หวังว่าเจ้าจะละวางปมในใจได้ นึกว่าเจ้าคงไม่ลืมคำสั่งสอนของ
อาจารย์หวนสู่ตำแหน่งอย่างราบรื่น ทว่าเจ้าประเสริฐนัก! บำเพ็ญเพียรมาสอง
แสนกว่าปี สิ่งที่ทำกลับเทียบไม่ได้แม้แต่เด็กสามขวบ ประเสริฐ! ประเสริฐ
ยิ่ง!” กล่าวย่ำถึงสองครั้ง เห็นได้ชัดว่าขุนเคืองอย่างที่สุด

จิ้นซิวหลุบศีรษะ “ข้าทำให้ศิษย์พี่ผิดหวัง”

“แน่นอนว่าผิดหวัง หากหวังว่าพึ่งเจ้าจริงๆ เผ่าพิสุทธ์คงต้องสูญเสีย
ด้วยน้ำมือเราแล้ว” เสินตี้สะบัดแขนเสื้อจากไป

(สู่เค่อ2561: 485)

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ

ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย ก็คือ ความขัดแย้งระหว่างเทพเซียนหรือภูตที่บำเพ็ญเป็นเซียนกับสวรรค์ ซึ่งผู้ที่บำเพ็ญเป็นเซียนจะต้องประสบกับเคราะห์สวรรค์ที่มาในรูปแบบต่าง ๆ และต้องผ่านด่านเคราะห์ให้ได้จึงจะได้เลื่อนชั้น

2.1.3. การหน่วงเรื่อง คือหลังจากที่ผู้แต่งได้สร้างปมปัญหา ซึ่งประกอบด้วย ข้อขัดแย้ง การต่อสู้และอุปสรรคให้เป็นหัวใจของเรื่องแล้ว ผู้แต่งก็จะกำหนดให้เรื่องดำเนินต่อไป และให้เรื่องค่อย ๆ ทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้เรื่องราว ไปจนตลอดเรื่อง (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 66)

ในนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโปรยปราย ปรากฏการหน่วงเรื่องในตอนที่ยี่สิบ ทำให้หนังสือจืดจางได้ทั้งหมด เพื่อหวังให้หนังสือเห็นในความไม่เที่ยงแท้ของการเป็นมนุษย์ และความไม่ยั่งยืนของความรักที่มนุษย์มีที่ไม่ว่าจะรักมากเพียงใดเมื่อตายจากกันก็ลืมเลือนอยู่ดี และหันกลับมาบำเพ็ญเป็นเซียน แต่กลายเป็นว่าสิ่งที่ยี่สิบทำ ไม่สามารถเปลี่ยนใจของเธอให้กลับไปบำเพ็ญเป็นเซียนได้ ทำให้เรื่องราวเข้มข้นมากยิ่งขึ้น ดึงดูดให้ผู้อ่านติดตามต่อไปว่าเรื่องราวความรักของทั้งสองจะลงเอยอย่างไร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครั้นมองเห็นและประจักษ์ชัดในอดีตภพ นางยิ้มเล็กน้อย “ท่านสร้างห้วงลวงตาเหล่านี้ขึ้นเพราะต้องการชดเชยให้ข้า ให้ข้ามองทะลุความรักในโลกมนุษย์จะได้มุ่งมั่นตั้งใจบำเพ็ญเป็นเซียนหรือ”

เขาไม่ตอบคำถาม “วิถีแห่งเซียนผู้คนในใต้หล้าต่างหมายมาดปรารถนา ต่อให้เจ้าละทิ้งวาสนาแห่งเซียนก็แลกได้เพียงความรักในชาตินั้น จากนั้นก็ไม่เกี่ยวข้องอันใดต่อกัน พานพบไร้วาสนา บัดนี้แม้แต่ความตั้งใจจะไปแทนคุณในตอนแรกเจ้ายังจำไม่ได้ การลงมาเกิดในโลกมนุษย์จะมีความหมายอันใด”

ละทิ้งวาสนาแห่งเซียนเพื่อแทนคุณ แลกมาซึ่งความรักในชาติหนึ่งสุดท้ายก็ยังหนีไม่พ้นการเวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ บัดนี้ทั้งคู่ประหนึ่งก้าวเดินต่างเส้นทาง ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายไปเกิดใหม่ที่ใด หน้าซ้ำแม้แต่อีกฝ่ายเป็นใครก็จำไม่ได้ ความรักในอดีตภพรวมทั้งเหตุผลที่เกิดใหม่ล้วนลืมเลือนหมดสิ้น ตอบแทนบุญคุณไปแล้ว อารมณ์โลกมนุษย์ต่อไปจะคุ้มค่าหรือ

ความสับสนในช่วงขณะหนึ่งผ่านพ้น นางสิ้นศรัทธา “จำไม่ได้ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยเกิดขึ้น ในเมื่อเคยเกิดขึ้นจะไร้ความหมายได้อย่างไร”

นางทอดสายตามองขอบฟ้าไกล “ตอนนั้นข้าตัดสินใจไปแทนคุณในโลกมนุษย์เพียงเพราะในใจมุ่งหมายเช่นนั้น ไม่เคยขอร้องมากเกินไป ซัดาก่อนหรือ ซาดิหน้าไม่สำคัญ เขาเคยรักข้า เราสองคนเคยมีวาสนารักซาดิหนึ่ง ต่างฝ่าย ต่างไร้เสียตาย เช่นนี้ก็เพียงพอ เฉกเช่นไปหลังสละตบะห้าพันปีเพื่อแลกกับ ซาดิหนึ่งของข้า เขาไม่เสียใจที่ทาเช่นนั้น ส่วนจะคุ้มค่าหรือไม่ ไม่ใช่สิ่งที่คน นอกจะตัดสินได้”

(สู่เค่อ2561: 457)

เขาเอ่ยเสียงเบา “สิ่งที่หาไม่ได้ในโลกมนุษย์คือความเป็นนิรันดร์ ยัง โกรธเรื่องศิษย์ที่เจ้าอยู่หรือ นี่เป็นเพียงคราวเคราะห์ในชีวิตเขาเท่านั้น ตอน นั้นคุณหลุนเทียนจวินพาเขากลับไป หากเขาไม่หนีกลับมาก็คงไม่ประสบจุด จบเช่นนั้น”

หงหนึ่งแค้นหัวเราะ เอ่ยอย่างตระหง “เมื่อซัดอกอยู่ในอันตราย เขา นิ่งดูตายเฝ้ารอลิขิตสวรรค์ ความรักเป็นนิรันดร์เช่นนั้น ข้าได้มาจะมีค่า อะไร” นางมองเขานิ่ง “ความรักของคนบางคน พยายามมาห้าร้อยปีก็ไม่มี อะไรน่าซึ้งใจ การปกป้องเพียงชั่วขณะหนึ่งก็ประทับตราตรึงชั่วชีวิต แม้ กาลเวลาและการเวียนว่ายตายเกิดจะลบเลือนความทรงจำ แต่กลับมีอาจ ลบเลือนความจริงที่เคยเกิดขึ้น ความรักในอดีตไม่ได้แปลว่าไม่เคยดำรงอยู่ ในเมื่อเคยดำรงอยู่ก็นับเป็นนิรันดร์”

เขานิ่งเงียบ

หงหนึ่งเอ่ย “ที่แท้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เสินจุนต้าเหรินหลอกให้ข้าบำเพ็ญ เป็นเซียน อันที่จริงข้าไม่มีทางได้เป็นเสินโฮ่วของท่าน หากท่านยอมบอกข้า เร็วกว่านี้ เรื่องเหล่านี้ก็คงไม่เกิด” ทุกอย่างนี้ล้วนเกิดขึ้นเพราะนางต้องการ เป็นเสินโฮ่ว

เขาเงียบไปครู่ใหญ่ “เจ้าไม่มีทางยอมเป็นชายารอง”

“ผิดแล้ว ข้าไม่เพียงไม่ยอมเป็นชายารอง แม้แต่ชยายเอกก็ไม่อยาก เป็น” นางส่ายหน้า “ท่านรู้สึกที่ติดค้างข้าถึงได้ชี้แนะให้ข้าบำเพ็ญเป็น เซียน เพราะความรู้สึกผิดที่ตัดสินชะตาชีวิตผู้อื่นตามอำเภอใจ สุดท้ายผู้อื่น กลับไม่รับน้ำใจ เช่นนี้ไม่เท่ากับว่าหาความวุ่นวายใส่ตัวหรือ ข้าเคยสาบาน ว่าจะไม่บำเพ็ญเป็นเซียน ต่อให้บัดนี้จดจำอดีตซาดิได้ข้าก็ยังยืนยันคำเดิม”

(สู่เค่อ2561: 458)

2.1.4. จุดสุดยอด คือความขัดแย้งหรือปัญหาที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องนั้นได้ทวีความเข้มข้นจนถึงขีดสุดซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่จะดำเนินไปไม่ยาวนาน (บาห์ยัน อิมส์สาราญ 2559 : 66)

สำหรับจุดสุดยอดในนวนิยายเรื่องนี้ปรากฏในตอนท้ายที่จินชีวิตตัดสินใจแล้วว่า จะสละตบะที่บำเพ็ญมาเพื่อลงไปเกิดเป็นมนุษย์ครองคู่หงหนึ่ง เหลือเพียงจัดการธุระที่แดนสวรรค์ให้เสร็จก่อนเท่านั้น แต่ก็ถูกเสินตี้วางยาในสุรา แต่ขณะเดียวกันลู่เหยาก็ลงไปหาหงหนึ่ง เพื่อลอบให้หงหนึ่งเข้าไปในถ้ำกิเลนเพื่อช่วยไปหลิงออกมาเมื่อจินชีวิตฟื้นคืนสติก็รู้ทันทีว่าต้องเกิดเหตุร้ายจึงรีบไปที่ถ้ำกิเลนทันที ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปกครองศูนย์กลางสวรรค์มาหนึ่งแสนปี เขามั่นใจว่าจัดการทุกอย่างรอบคอบถี่ถ้วน ทุกอย่างล้วนอยู่ในการควบคุม แต่แล้วทันใดนั้นจู่ ๆ ก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี ข้ายังรุนแรงขึ้นทุกขณะ

เสินตี้วางยาในสุรา ย่อมมีจุดประสงค์เคลือบแฝง แต่เพราะเห็นแก่เขาคงไม่ลงมือทำร้ายนาง นางเองก็รับปากแล้วว่าจะไม่ทำอะไรโดยพลการ อีกทั้งก่อนออกมาเขาก็ทิ้งถ้อยคำไว้

บ้านไม้ที่ถูกรังนอนหลับไหลอยู่กลางป่า ทว่าด้านในคล้ายมีแสงสลัวสะท้อนออกมา

ไข่มุกสวรรค์ของเสินตี้! ความเป็นไปได้ที่เลวร้ายที่สุดได้รับการยืนยันหน้าเขาถอดสี ยามนี้เสินตี้อยู่ตำแหน่งที่สวรรค์ แล้วคนในบ้านไม้เป็นใครกัน เห็นได้ชัดว่าผู้ที่รู้เรื่องเมื่อคืนไม่ได้มีเพียงเสินตี้ นึกไม่ถึงว่าพวกเขาจะวางแผนรวดเร็วเช่นนี้ เมื่อครู่จำต้องเสียเวลาเพราะเรื่องนั้น ไม่นึกว่านางผู้ต้อรันแม้เวลาเพียงวันหนึ่งก็ไม่ยอมรอ

เขาหมุนตัวเร่งรุดไปแดนลี้ลับ

(สู่เค่อ2561: 488-489)

2.1.5. การคลายปม คือตอนที่คลี่คลายเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาทั้งหมดซึ่งผู้แต่งได้ผูกปมขัดแย้งไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดก่อนปิดเรื่อง (บาห์ยัน อิมส์สาราญ 2559 : 66)

การคลายปมของนวนิยายเรื่องนี้ปรากฏในตอนท้ายที่จินชีวิตสามารถเอาชนะกิเลนเพื่อช่วยหงหนึ่งและไปหลิงออกจากถ้ำได้อย่างปลอดภัย ทั้งยังได้เสียดกิเลนเพื่อผูกชะตาตนเองและหงหนึ่งไว้ทุกชาติอีกด้วย เมื่อออกจากถ้ำจินชีวิตจึงได้พูดคุยกับเสินตี้เพื่อขอลบชื่อออกจากทะเบียนเทพ อีกทั้งไปหลิง

เองก็ลืมเลือนหงหนึ่งจนหมดสิ้นจึงไม่มีอะไรต้องติดค้างกันหลังจากนั้นทั้งจิ้นซิวและหงหนึ่งจึงได้ปรับความเข้าใจกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“มีเพียงเจ้าที่ทำร้ายข้าได้ และเจ้าก็ทำร้ายได้เพียงข้า” เขาอุบศีระษะนาง คว่าตัวนางมากอด “ชะตาชีวิตของเจ้าถูกกำหนดไว้ว่ามีอาจเป็นเสินโฮ่ว”

“ดังนั้นท่านจึงเป็นมนุษย์” หงหนึ่งเปิดเสื้อเขาออก ไล่มือแผ่วเบาไปตามแผลเก่าแผลใหม่บนอกเขา ยิ้มน้อย ๆ “แล้วท่านยังลบชื่อตนเองออกจากทะเบียนเทพ”

เขาถอนใจแผ่วเบา “ข้าหยิ่งคาคัดได้ตั้งแต่ตอนนั้นว่าจะเป็นอย่างนี้ ถึงได้ตัดใจจากเจ้า”

หงหนึ่งเอ่ย “ท่านตัดใจตอนนี้ก็ยังไม่ทัน”

“ไม่ทันแล้ว ข้าทำได้เพียงเป็นมนุษย์เช่นเจ้า” เขากอดนางพลาทงทรุดตัวนั่งบนก้อนหิน “อันที่จริงต่อให้เจ้าสำเร็จเป็นเซียนก็มีอาจแต่งเป็นเสินโฮ่วของข้า แต่ข้าไม่ต้องการเห็นเจ้าวนเวียนในสังสารวัฏ ลืมเลือนอดีตชาติ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าอีกต่อไป เจ้าคูสิ พันปีผ่านไป ข้ายังจำเจ้าได้ ทว่าเจ้าลืมเลือนแม้แต่ความเกลียดแค้นที่มีต่อข้า ทุกคราที่เจ้าแต่งงานให้ผู้อื่น ข้ามีอาจชมตาหลับนานนับปี”

หงหนึ่งเอนชบอ้อมกอดเขา “ท่านจึงหลอกให้ข้าบำเพ็ญเป็นเซียนอีกครั้ง เช่นนี้นับว่าเห็นแก่ตัวหรือไม่”

“อืม ข้าเห็นแก่ตัวมาโดยตลอด”

ผลึกใสนาง ตามหานาง ล้วนเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวของเขา และบัดนี้เขาก็ยังทุ่มเทเพื่อความรักจนทำให้เผ่าพันธุ์ต้องผิดหวัง เตรียมการเพื่อศูนย์กลางสวรรค์เป็นครั้งสุดท้าย คือการชดเชยเพียงหนึ่งเดียวที่ทำได้ ดูท่าฎีกาคงใกล้ส่งถึงมือเสินตี้แล้ว

เขาก้มหน้า “อย่าเคืองโกรธ ที่ข้าไม่ยอมละทิ้งทะเบียนเทพเพื่อครองคู่กับเจ้าเร็วกว่านี้ เพราะเช่นนั้นมิวาสนารักเพียงหนึ่งภพชาติ ข้าไม่พึงใจบัดนี้มิโลहितกิเลน ไม่ว่าไปเกิดใหม่ที่ใดข้าก็จะตามหาเจ้าจนพบ”

หงหนึ่งจับคอเขาเบา ๆ “ข้าก็จะตามหาท่านจนพบเช่นกัน!”

(สู่เค่อ2561: 503-504)

2.1.6. การปิดเรื่องคือตอนจบของเรื่องที่มีวิธีการจบเรื่องได้หลากหลายรูปแบบ แต่ที่พบมากคือการจบแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน หรือจบแบบทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด หรือจบแบบสุชานาฏกรรม และจบแบบโศกนาฏกรรม เป็นต้น(บาทย์น อิมสำราญ 2559 : 66)

สำหรับการปิดเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้นับว่าเป็นการจบแบบสุชานาฏกรรม และยังมีกรทิ้งท้ายเพื่อให้ผู้อ่านได้ขบคิดเอาเองว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป กล่าวคือ ปิดเรื่องด้วยการพบกันครั้งแรกของหงหญิงและจิ้นซิวในชาติปัจจุบัน ในชาตินี้หงหญิงเกิดมาชื่อว่าหงหลิง เป็นพนักงานอยู่ในบริษัทจิ้นซิวซึ่งเกิดใหม่ชื่อว่าวีจิ้น โดยทั้งสองเดินชนกัน ถึงแม้ในชาตินี้จะเพิ่งเคยพบกัน แต่ทั้งสองก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างเชื่อมพวกเขาอยู่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ในเมื่อพนักงานบริษัทเราได้รับบาดเจ็บจะไม่สนใจคงไม่ได้” เขามองออกว่าเธอตกที่นั่งลำบาก เอ่ยหยอกล้อเล็กน้อยก่อนสั่งชายสวมชุดดำ “อย่างนี้แล้วกัน ฉันไปก่อน นายพาเธอไปส่งโรงพยาบาลแล้วค่อยตามมา”

ชายชุดดำจ้องใจ จำใจพุงหงหญิงเดินออกมา เดินไปไม่กี่ก้าว จู่ ๆ หงหญิงก็รู้สึกใจหาย รีบหันกลับไปมอง แล้วก็สบสายตากับเขาเข้าจริง ๆ

นัยน์ตาหงส์อ่อนโยนคู่นั้นกำลังมองเธอด้วยแววตาเจือยิ้ม ครั้นสะท้อนแสงแดดยามเช้า ทอประกายวามวาวพราวระยับ ทำให้ดอกไม้ที่โปรยปรายรอบด้านหมองลงถนัดตา

ท่ามกลางพุ่มดอกฉา แยมยิ้มพบพาน

ข้าปรารถนาช่วยให้เจ้ากลายเป็นเซียน แต่เจ้ากลับทำให้ข้ากลายเป็นมนุษย์

(สู่เค่อ2561: 507-509)

2.2. กลวิธีการแต่ง

กลวิธีการแต่งเป็นกลวิธีที่จะทำให้เรื่องมีความน่าสนใจขึ้น โดยกลวิธีการแต่งมี 2 ประเด็นคือ กลวิธีการดำเนินเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่อง

2.2.1. กลวิธีการดำเนินเรื่อง

การดำเนินเรื่องนั้นเรื่องนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนนวนิยาย เพราะจะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องไปจนจบ กลวิธีการดำเนินเรื่องมีหลายวิธี ได้แก่

- 1). การดำเนินเรื่องตามปฏิทิน
- 2). การดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง
- 3). การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา

4). การดำเนินเรื่องโดยวิธีเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2529 : 143)

การดำเนินเรื่องในนวนิยายเรื่อง พานพอบอีกครายามบุปผาโปรยปราย เป็นการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา กล่าวคือ เริ่มเรื่องที่เหตุการณ์ในชาติปัจจุบันก่อนที่หนังสือจะพบจิ้งจิว จากนั้นเล่าเรื่องตามลำดับในปัจจุบันไปเรื่อย ๆ แล้วตัดมายังเรื่องราวในอดีตชาติ สลับกันไปมา เพื่อให้มีมต่าง ๆ ค่อย ๆ เฉลยไปที่ละตอนว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร ดังนั้นผู้อ่านจะต้องอ่านเรื่องทั้งหมดจนจบจึงจะสามารถเข้าใจสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมดได้

2.2.2. กลวิธีการเล่าเรื่อง

คือวิธีที่ผู้แต่งใช้เพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้อ่านทราบโดยผู้แต่งจะเป็นผู้เลือกกลวิธีการเล่าเรื่องที่คาดว่าน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดมาใช้

กลวิธีการเล่าเรื่องสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ

1). ผู้เล่าเรื่องปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง ผู้เล่าเรื่องจะใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ได้แก่ ฉัน, ผม, ข้าพเจ้า, เราแทนตัวเองในขณะที่เล่าเรื่อง ผู้เล่าเรื่องลักษณะนี้มี 2 แบบคือ

1.1). ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครเอก

1.2). ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครรอง

2). ผู้เล่าเรื่องไม่ปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง จึงเป็นเสียงพูดบนหน้ากระดาษแต่เหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะถูกนำเสนอผ่านการกระทำคำพูดจะถูกเอ่ยถึงในสรรพนามบุรุษที่ 3 ได้แก่ เขา, หล่อน, เธอ, พวกเขา, มัน ผู้เล่าเรื่องลักษณะนี้มี 3 แบบคือ

2.1). ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้แจ้งหรือมุมมองแบบสายตาพระเจ้า

2.2). ผู้เล่าเรื่องรู้แจ้งเฉพาะตัวละครเอกเป็นการเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 เช่นเดียวกับแบบแรกแต่จะมีความต่างกันตรงที่ผู้เล่าจำกัดความรู้แจ้งเฉพาะตัวละครเอกเท่านั้นไม่ได้ล่วงรู้ตัวละครทุกตัวแบบมุมมองพระเจ้า

2.3). ผู้เล่าแบบภวิสัย (สังเกตการณ์) เป็นการเล่าเรื่องที่ผู้เล่าไม่ปรากฏตัวในเรื่องและจำกัดบทบาทของตัวเองเฉพาะเพียงการนำเสนอภาพการกระทำการพูดจาสีหน้าท่าทางของตัวละครโดยปราศจากการก้าวล้ำไปอธิบายถึงโลกภายในของตัวละครทั้งหมด (ัญญาสังขพันธ์ 2539 : 200-204)

สำหรับกลวิธีการเล่าเรื่องที่ใช้ในนวนิยายเรื่อง พานพอบอีกครายามบุปผาโปรยปรายคือ เล่าแบบผู้เล่าเรื่องไม่ปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง ลักษณะแบบผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้แจ้งหรือมุมมองแบบสายตาพระเจ้า โดยมีการบรรยายให้เห็นถึงบรรยากาศทั่วไป และบรรยายถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครทำให้ผู้อ่านเห็นภาพและคล้อยตามได้ง่าย

2.3. ตัวละคร

ตัวละคร คือบุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องคือมีบทบาทในเรื่อง หรือเป็นผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหว ดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ตัวละครในเรื่องเป็นได้ทั้งมนุษย์ สัตว์ และสิ่งของ

การแบ่งประเภทของตัวละคร

2.3.1. แบ่งตามบทบาทและความสำคัญของตัวละครในเรื่อง

ก) **ตัวละครเอก** เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมด อาจมีทั้งตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิง หรือมีฝ่ายเดียวก็ได้ เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้ง อาจเป็นการขัดแย้งกับตัวละครอื่น ขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง ขัดแย้งกับระบบสังคม หรือขัดแย้งกับพลังธรรมชาติ

ข) **ตัวละครประกอบ** เป็นตัวละครที่อาจมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนตัวละครเอก หรือเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อจุดมุ่งหมายของตัวละครเอก

2.3.2. แบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง

ก) **ตัวละครน้อยลักษณะ** คือตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิด หรือคุณสมบัติประการเดียว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงนิสัยตัวละคร ตัวละครเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีภาพที่เป็นแบบฉบับตายตัว เช่น พระเอกสุภาพบุรุษ แม่เลี้ยงใจร้าย หรือตัวละครที่สร้างอารมณ์ขัน เช่น พล นิกร กิมหงวน เป็นต้น

ข) **ตัวละครหลายลักษณะ** คือตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการ อาจมีทั้งด้านดีและไม่ดีปะปนกัน ตัวละครแบบนี้จะเหมือนคนในชีวิตจริงที่มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ตัวละครแบบนี้ผู้แต่งมักจะไม่แนะนำโดยตรงว่ามีลักษณะนิสัยอย่างไร ผู้อ่านต้องศึกษาจากส่วนประกอบอื่น ๆ คือศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติตัวต่อตัวละครอื่นแล้วประมวลออกมาว่าตัวละครเป็นคนอย่างไร (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 66-67)

เนื่องจากตัวละครทุกตัวในนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโพรายปราย เป็นตัวละครแบบหลายลักษณะ ซึ่งมีทั้งด้านดีและไม่ดีปะปนกัน เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยจึงศึกษาตัวละคร โดยแบ่งประเภทตัวละครตามบทบาทและความสำคัญของตัวละครในเรื่อง คือตัวละครเอก และตัวละครประกอบ ดังต่อไปนี้

ตัวละครเอก

หงหญิง

หงหญิงเป็นเด็กสาวที่อาศัยอยู่กับอาจารย์และศิษย์พี่ที่บำเพ็ญเพียร แต่ตัวหงหญิงเองไม่ชอบวิธีแห่งเซียนเพราะคิดว่าเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บุรุษยิ้มก่อนกำชับ “ทุกวันที่สืบทอด พลังหยินรุนแรง บรรดาปีศาจ พฤษภจะออกมาดูดซับพลังทิพย์จากฟ้าดิน เจ้ามีอาจออกไปไกล ทุกเรื่องต้องระวัง จำต้องกลับมาหลังเที่ยง”

“ทราบแล้ว ๆ ทุกครั้งล้วนกล่าวเช่นนี้” หงหญิงบ่นอุบ ซึ่ไปที่กับข้าวบนโต๊ะ “พวกท่านล้วนบำเพ็ญเป็นเซียน ผู้หนึ่งเอาแต่ตีเมีย ผู้หนึ่งตีเมียเพียงน้ำเปล่า โฉนเลยจะมีลาภปากเช่นข้า” กล่าวจบก็ศิบอาหารค่ำใหญ่ แสร้งทำเป็นอุทานอย่างพอกพอใจ “ฝีมือของอาจารย์นับวันยิ่งล้ำเลิศ!”

เด็กหนุ่มข้าง ๆ แค้นเสียง

บุรุษชุดฟ้าสายหน้ายิ้ม ๆ “การฝึกตนด้วยศาสตร์วิชาเลี้ยงธัญญาหารทำให้เป็นอมตะได้ ทว่าเจ้ากลับไม่ยอมฝึก”

หงหญิงไม่สนใจ “วัน ๆ สงบจิตบำเพ็ญเพียร ปล่อยวางสิ่งประเสริฐมากมายในใต้หล้าจนมีอาจเสพสุข เป็นอมตะมีอะไรดี ชั่วชีวิตนี้ของข้าไม่มีวาสนาเป็นเซียน คอยอยู่รับใช้พวกท่านเช่นนี้ดีกว่า ภายนอกเมื่อท่านทั้งสองสำเร็จเป็นเซียนอย่าลืมข้าเป็นพอ”

(สู่เค่อ2561: 8)

บุรุษผ้าไหมยิ้มไม่ตอบคำ เอ่ยถาม “เหตุใดจึงไม่บำเพ็ญเป็นเซียนเช่นอาจารย์เจ้า วิธีแห่งเซียนเป็นนิรันดร์ อมตะไร้ดับสูญ ไยจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากการเวียนว่ายตายเกิด”

กล่าวถึงเรื่องนี้ หงหญิงยังบาง “วิธีแห่งเซียนแม้เป็นนิรันดร์ ทว่าตามความเห็นของข้า การเวียนว่ายตายเกิดก็ไ้ว่าจะทุกข์ทรมาน” นางกล่าวพลางลุกขึ้นยืน “ตายแล้วเกิดใหม่ แตกต่างอย่างไรกับการเป็นอมตะ แทนที่จะฝึกจิตบำเพ็ญเพียรไม่จบไม่สิ้น มีสู้อยู่ในโลกมนุษย์ตลอดกาล ประสบพบพานเรื่องน่าสนใจสารพัน อีกทั้งการบำเพ็ญเป็นเซียนช่างไร้สีสันน่าเบื่อหน่าย ข้าชื่นชอบความครึกครื้น โลกมนุษย์มีความรัก มีมิตรภาพก็ประเสริฐยิ่งเช่นกันไม่ใช่หรือ”

(สู่เค่อ2561: 15)

เหวินซินเอ๋ย “หากตั้งใจบำเพ็ญเพียร ใ่วว่ามีอาจสำเร็จ กาลก่อนข้า เคยเขียนตำราม้วนหนึ่ง วิธีบำเพ็ญเพียรล้วนบันทึกอยู่ในนั้น หากเจ้ามีใจก็ ไปพลิกอ่านดู ภายหน้าอาจมีโอกาสดำเนินอีกครา”

หงหนึ่งคิดครุ่นหนึ่ง “แต่การบำเพ็ญเป็นเขียน กินไม่ดี อยู่ไม่ดี เล่นสนุก ไม่ได้ หากชาตินี้ยังฝึกไม่สำเร็จก็ตายก่อน ชาติหน้าจะนึกออกแล้วฝึกต่อได้ หรือไม่ อีกทั้งข้าลำบากฝึกตนมาหลายร้อยปี หากสุดท้ายมีอาจสำเร็จเป็น เขียนไม่เท่ากับเสียเวลาเปล่าหรือ”

เหวินซินเอ๋ยอย่างกลั่นไม่อยู่ “เอาเถิด ยังไม่ทันเริ่มก็คิดเรื่องเหล่านี้ แล้ว เจ้าอย่าฝึกจะดีกว่า”

(สุ่เค่อ2561: 101)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นตอนที่เหวินซิน อาจารย์ของหงหนึ่งคุยกับเธอ และตอนที่จินชี่วพูดคุยกับ หงหนึ่งถึงเรื่องการฝึกเป็นเขียน แต่ในความคิดของหงหนึ่งอย่างไรก็ไม่อยากฝึก จึงยกเหตุผลต่าง ๆ มากกล่าวอ้างเพื่อที่จะไม่ฝึกเป็นเขียน

จากตัวอย่างยังเห็นได้ว่า หงหนึ่งเป็นเด็กกล้าแรง ชอบความสนุกสนานบนโลกมนุษย์ จึงเป็น เหตุผลหนึ่งที่ทำให้หงหนึ่งไม่อยากบำเพ็ญเป็นเขียน นอกจากนี้หงหนึ่งยังเป็นคนที่รู้คุณคน อีกทั้งเป็นคน แน่วแน่ หากตัดสินใจทำอะไรแล้วก็ต้องทำให้ได้ ดังเช่นเหตุการณ์ที่หงหนึ่งต้องการตอบแทนผู้มี พระคุณทั้งสามครั้ง ครั้งแรก คือ หงหนึ่งตัดสินใจสลายร่างเดิม ไปเกิดเป็นมนุษย์ครองคู่กับตัวนแฝย หนึ่งชาติ เพื่อตอบแทนที่เขารักและยอมสละชีวิตตนเองเพื่อให้ตนผ่านเคราะห์สวรรค์มาได้ ครั้งที่สอง คือ หงหนึ่งตามล้างแค้นลู่จิวที่ทำให้หลงไปบาดเจ็บวิญญานแหลกสลาย เพราะไปหลงนำตัวเองมา รับเพลิงสมาธิของลู่จิวแทนหงหนึ่ง และครั้งที่สาม คือ ตอนที่หงหนึ่งรู้ว่าไปหลงยังไม่ตาย แต่เพื่อให้ คืนร่างเดิมได้ ต้องทำปฏิญญาอันก่อกวนและทนทุกข์ทรมานจากเพลิงอสุนิกิเลนเป็นเวลาหนึ่งพันปี หงหนึ่งไม่รอช้า รีบหาวิธีเข้าไปช่วยไปหลงโดยไม่คิดถึงชีวิตตัวเอง จะเห็นได้ว่าหงหนึ่งเป็นตัวละครที่มีหลายลักษณะนิสัย เปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ตัว ละครมีลักษณะเหมือนคนในชีวิตจริง

จินชี่ว

จินชี่วเป็นเทพเซียนผู้ปกครองเผ่าพันธุ์บุผา อายุกว่าสองแสนปี มีรูปโฉมงดงาม มีจิตใจดี เป็นคนที่เคารพและเกรงใจศิษย์พี่ของตนหรือเสินตี้เป็นอย่างมาก ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้

เสินตี้มองเขาครูใหญ่ คิ้วขมวดมุ่นขึ้นทุกที แค้นเสียงเย็นชา “ตั้งแต่ เจ้าจากไป ศูนย์กลางสวรรค์ก็ไร้ผู้ปกครอง บรรดาเทพอสูรแถบชายแดนไม่

เคยอยู่อย่างสงบเผ่าคุณหลุนจับจ้องตำแหน่งนี้มานาน คุณหลุนเทียนจวิน ซักถามบ่อยครั้ง เราต้องพยายามอย่างมากถึงทำให้เรื่องนี้เงียบลงได้ รอเพียงเจ้าหวนสู่ตำแหน่ง ศิษย์น้องอย่าทำให้เราผิดหวัง”

จิ้นซิวเอ๋อ “หากภายหน้าจิ้นซิวประสบความสำเร็จยอมช่วยแบ่งเบาภาระของตัจจวิน”

เสินตี้มีท่าพิงใจ “เราเรียกเจ้ามาเพราะมีเรื่องหนึ่งต้องการหารือกับเจ้า”

จิ้นซิวกล่าว “พร้อมน้อมรับฟัง”

เสินตี้ชำเลื่องมอเงา เอ๋อกิ่งหยอกล้อ “เราเห็นเจ้าไร้คนข้างกายทำอะไรล้วนไม่สะดวก บัดนี้ใกล้เลื่อนชั้นกลับเป็นเทียนเสิน มีผู้เราหาชายให้เจ้าสักคนเป็นอย่างไร”

จิ้นซิวประหลาดใจ

เสินตี้หันไปหาสนมรัก “เจ้าจงบอกเขา”

เสินเพยกลั่นยิ้ม “เป่ยเจี้ยหวังมีธิดาผู้หนึ่ง กาลก่อนได้รับแต่งตั้งเป็น เป่ยเหยาเทียนหนี่ว ทั้งดงามและเฉลียวฉลาด อีกทั้งเป่ยเจี้ยหวังปกครองแดนเซียนอุดรมาหลายปี ทุกคราที่เอ๋อถึงท่านเป็นต้องกล่าวชมเชยเสมอ เทียนหนี่วถามเรื่องของท่านจากข้าประจำ ท้าทางหวังใยยิ่งประสงค์ของตัจจวินก็คือให้หมั้นหมายกับนาง ไม่ทราบว่าจะเจี้ยนหวังพอใจหรือไม่”

จิ้นซิวได้สติ “แล้วแต่ตัจจวินจะเห็นสมควร”

เสินตี้กับเสินเพยสบตากันแยมยิ้ม ต่างรู้สึกเบาใจ

“เราจะเขียนรับสั่งเดี๋ยวนี้” เสินตี้เอ๋อ

จิ้นซิวส่ายหน้า “จะจัดการอย่างไรรีบร้อนได้อย่างไร จิ้นซิวยังไม่ได้หวนสู่ตำแหน่ง เคราะห์สวรรค์ใกล้มาเยือน สองสามปีนี้เต็มตั้งใจฝึกบำเพ็ญเพียร เกรงว่าคงไม่มีเวลา...”

“ไม่เป็นไร” เสินตี้ตัดบทเขา “เราจะหมั้นหมายไว้ก่อน รอเจ้ากลับมาปกครองศูนย์กลางสวรรค์ค่อยจัดพิธีสู่ขอ”

จิ้นซิวท้วง “เรื่องนี้ยังไม่ทราบประสงค์ของเทียนหนี่ว...”

เสินตี้เอ๋อยิ้ม “เจ้าไม่ต้องบ้ายเป่ยง เป่ยเหยาเทียนหนี่วรอเจ้ามาสองหมื่นปีแล้ว อย่าคิดว่าเราไม่รู้”

จิ้นซิวไม่เอื่อยมาก ความ ยิ้มเล็กน้อย “ความหวังดีของตี่จิ้น ไฉนเลย จะกล้าปฏิเสธจิ้นซิวขอขอบคุณที่เมตตา”

(สู่เค่อ2561: 44-45)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม้เป็นเรื่องใหญ่อย่างการหมั้นหมายถึงแม้จะมีการบ้าย เบี่ยง แต่จิ้นซิวก็เกรงใจเสินตี้ไม่กล้าปฏิเสธ แม้จะเป็นคนที่ตนเองไม่ได้รักก็ยอมหมั้นด้วย

อย่างไรก็ตามจิ้นซิวเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับความรักมาก แม้จะรู้ตัวซ้าว่าตนเองรักใคร คอยเฝ้าดูหงหนึ่งอยู่หลายชาติจนชาตินี้จึงรู้ใจตัวเอง เมื่อถึงเวลาที่จะต้องตัดสินใจเลือกระหว่างความรักกับความเกรงใจและหน้าที่ จิ้นซิวก็เลือกที่จะสละตบะที่ตนเองบำเพ็ญมาสองแสนกว่าปี เพื่อเลือก ความรัก ทำให้เห็นได้ว่าจิ้นซิวเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับความรักมาก เมื่อรู้หัวใจตนเองแล้วก็ สามารถยอมสละได้ทุกอย่างเพื่อความรัก ถึงแม้ต้องขัดแย้งกับศิษย์ที่

ตัวละครประกอบ

ตัวนฝ่ย

ตัวนฝ่ยเป็นกงจื่อ(คุณชาย) ที่ทิ้งหล่อเหลาและร่ำรวย มีนิสัยเจ้าชู้ ไม่มีภรรยาหรืออนุภรรยา เป็นตัวเป็นตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กงจื่อแซ่ตัวน ชื่อฝ่ย อายุยี่สิบหกปี อยู่ในวัยหนุ่มแน่น เป็นเศรษฐี พ่อค้าผู้เลื่องชื่อแห่งเมืองกานโจว

“นับทรัพย์สินในกานโจวทั้งแปดทิศ เก้าในสิบอยู่ในมือของตัวน หลาง” สิ่งที่เลื่องชื่อยิ่งกว่าฐานะก็คือความเจ้าชู้ของเขา

บุรุษผู้หนึ่งไม่เคยแต่งงานรับอนุภรรยา ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็น คนที่มั่งมี ชื่อตรง แต่หมายความว่าเขาสามารถทำตัวเจ้าชู้ได้อย่างไร้วัน เกรง เขาสามารถสละเงินนับพันเพียงเพื่อเสาะหาปิ่นดอกไม้ล้ำค่าหายาก ของชื่อวีมาเสียบประดับจอนผมของหญิงงามให้นางประทับใจ วันใดที่เขา อารมณ์ดีก็อาจตรางวัลให้ขอทาน เงินทองที่มอบให้โดยไม่คิดอะไรเพียง พอที่จะทำให้ขอทานผู้นี้กลายเป็นเศรษฐีในท้องถิ่นนั้น...เรื่องที่ไม่น่าเชื่อ เหล่านี้เขาล้วนทำได้ หากเป็นผู้อื่นคงถูกรุมประณามว่าเป็นตัวล้างผลาญไป นานแล้ว ทว่าชายหนุ่มที่ต้องดูแลกิจการของตระกูลเพียงลำพังเพราะบิดา มารดาจากไปเร็วและสามารถก้าวขึ้นมาเป็นพ่อค้าเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่ง กานโจว ซึ่งขยายกิจการไปทั่วหล้าภายในเวลาเพียงห้าปี ผู้ใดจะกล้าหัวเราะ เยาะ

(สู่เค่อ2561: 323)

ถึงแม้จะมีทรัพย์สินสมบัติมากมาย มีหญิงสาวปรนนิบัติรอบกาย แต่ตัวนัฟเยก็ไม่เคยมีความสุขอย่างแท้จริง เมื่อพบกับเสี่ยวหงฉาหรือหงฉิงในชาติที่เป็นญาติดอกฉากี่หลงรัก เพราะเป็นคนเดียวที่เข้าใจตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตกกลางคืน เสียงพิณในห้องสตัปไฟดังขึ้นอีกครา เปี่ยมชีวิตชีวาทว่า เจือแววเหว่ว้ามากกว่าเดิม กงจื้อนั่งอยู่หน้าโต๊ะ มีหญิงงามคนใหม่ ปรนนิบัติข้างกาย

ภูติน้อยนอนเท้าคางอยู่บนขอบหน้าต่าง นิ่งฟังอย่างตั้งใจ ครูใหญ่ จู่ ๆ กงจื้อก็หยุดบรรเลง ยิ้มมองหญิงงาม “คืนนี้ข้ามีธุระเล็กน้อย ให้พวกเขาส่งเจ้ากลับไปก่อน วันหน้าค่อยไปรับเจ้า”

หญิงงามเดินออกไปด้วยสีหน้าผิดหวัง

เขาไม่ต้องการหญิงงามปรนนิบัติแล้วหรือ ภูติน้อยกำลังนึกฉงนก็ เห็นเขาลุกขึ้น ยืดแขนขาอย่างสบายอารมณ์พลงมองมาทางหน้าต่าง แววตาเปี่ยมล้นไปด้วยรอยยิ้ม “กำลังคิดอะไรลับ ๆ ล่อ ๆ เสี่ยวหงฉา!”

เขารู้ได้อย่างไรว่าตนกำลังแอบฟัง ภูติน้อยตกใจ จำใจปรากฏตัว กระนั้นก็มีวายปากแข็ง “เมื่อครูเข้าเดินผ่านมา เห็นท่านติดพิณได้ไม่เลวจึงหยุดฟัง”

กงจื้อหยิบกาสุราบนโต๊ะรินใส่ออก “ฟังแล้วเป็นอย่างไร”

ภูติน้อยตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด “ท่านไม่มีความสุข!”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร” กงจื้อถาม

“เพราะข้าฟังแล้วไม่มีความสุข” ภูติน้อยก้มหน้า เสียงพิณนี้กรีดบาดใจคน ทำให้นางรู้สึกเบื่อหน่ายชีวิตอันไร้สีสันเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวี ความมุ่งมั่นที่จะบำเพ็ญเป็นเซียนเกือบสิ้นคลอน

“ข้าไม่มีความสุข” กงจื้อดื่มสุราหมดจอก ถอนใจก่อนเอ่ย “ข้าหาเงินเลี้ยงดูผู้คนมากมาย ทว่าพวกเขากลับเอาแต่จ้องเงินของข้า หวังให้ข้าตายจะได้ทิ้งสมบัติให้พวกเขา”

มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ! ภูติน้อยโมโหยิ่ง “เช่นนั้นท่านก็เลิกสนใจพวกเขา!”

“พวกเขาเป็นญาติของข้า” กงจื้อกล่าว “เหล่าหญิงงามเอาใจข้าก็เพื่อให้ข้าซื้อของสิ่งนั้นสิ่งนี้ให้พวกนาง ผู้ที่มาหาข้าล้วนต้องการกอบโกยผลประโยชน์จากข้า”

ภูตน้อยเห็นใจ “ข้าจะไม่ทำเช่นนั้น”

(สู่เค่อ2561: 431-432)

ตัวนแฝยแม้จะเป็นคนเจ้าชู้ แต่มีจิตใจที่อ่อนไหวและต้องการความรัก เมื่อหลงรักหงหนึ่งแล้ว ก็ไม่หวังสิ่งอื่นใดนอกจากการมีหงหนึ่งอยู่กับเขา เพื่อไม่ให้ตนเองรู้สึกเดียวดายอย่างที่เคยเป็นมา ทั้งยังสามารถสละชีวิตของตนเองได้เพื่อช่วยชีวิตหงหนึ่งตามที่ได้ให้สัญญาไว้ นับเป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลากหลาย เหมือนคนในชีวิตจริงซึ่งสามารถพบได้ในสังคม

ไปหลิง

ไปหลิงเป็นภูตน้ำแข็ง ศิษย์พี่ของหงหนึ่งในชาติปัจจุบัน แท้จริงไปหลิงหลงรักหงหนึ่งมาสามชาติแล้ว ไปหลิงมีนิสัยเย็บขริม เย็นชา และภูตน้อย แต่จะติดกับหงหนึ่งเป็นพิเศษ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผ่านมาสองโลกหล้า นางหาใช่ผู้ไม่ประสีประสาเช่นเด็กสาวในวัยเดียวกันไม่ ผู้ใดติดกับตนเป็นพิเศษเฉฉฉฉฉฉจะไม่รู้ ในสายตาผู้อื่น ไปหลิงเย็นชามากเข้าใกล้ รักความสะอาด และชอบความสงบ หากทว่าเขากลัวยอมให้ตนตั้งปลายชุดวิ้งรอบภูเขา บางคราววันหนึ่ง ๆ เขาจะพูเพียงสลิปประโยค มีอย่างน้อยแปดประโยคที่ถูกนางบังคับให้พูด หากรำคาญจนทนไม่ไหวก็เพียงถลึงตาใส่เป็นเชิงปราม สรุปลือทุกอย่างเขาล้วนจัดการให้นางอย่างเรียบร้อย ถึถึถึ ถ้วน รวมทั้งการจากไปครานี้

หรือแท้จริงแล้วเขา...

(สู่เค่อ2561: 123-124)

นอกจากนี้ไปหลิงก็เป็นอีกตัวละครหนึ่งที่รักเดียวใจเดียวและให้ความสำคัญกับความรักมากตนเองทั้งหลงรักหงหนึ่งมาสามชาติไม่เคยคิดเปลี่ยนใจ ทั้งยังยอมสละตบะของตนเองห้าพันปีเพื่อหาหงหนึ่งให้พบในชาตินี้ และยิ่งเอาตัวเองเข้ารับเพลิงสมาธิจากจิ้งจอกเก้าหางแทนหงหนึ่งเพื่อช่วยชีวิตเธอ

ลูจิว

ลูจิวเป็นทายาทจิ้งจอกเก้าหาง บุตรชายของประมุขแดนอุดร มีสามหางมาตั้งแต่เกิด บำเพ็ญตบะมาจนมีห้าหาง และเป็นน้องชายของลูเหยาคุ่มั่นจิ้นซิว มีคาถาเร้าเสน่ห์ซึ่งเป็นความสามารถพิเศษของเผ่าจิ้งจอก ลูจิวมีนิสัยเจ้าเล่ห์และมักใช้คาถาเร้าเสน่ห์เพื่อหลอกล่อให้หญิงสาวตกอยู่ในภวังค์ และดูดพลังปราณหยินบริสุทธิ์ของหญิงสาวเพื่อเพิ่มพลังให้แก่ตนเอง หงหนึ่งก็เคยถูกลูจิวใช้คาถาเร้าเสน่ห์ครั้งหนึ่งแต่จิ้นซิวมาช่วยไว้ได้ทัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บุรุษผู้นั้นมีท่าทีประหลาดใจ เลิกคิ้วมองนางอย่างพิจารณา “นี่ไม่ถึง
ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญเพียร เป็นเด็กน้อยก็กล้าเล่นสกปรก เพียงลูกประคำไม้ท่อ
ไฉนเลยจะเอาชนะเพลิงสมาธิของพวกเราได้”

เพลิงสมาธิ! หงหนิงก้าวถอยหลัง “เจ้าเป็นทนายทจึงจอกแก้ทาง?”

ชายหนุ่มแววตาเป็นประกาย “เจ้าชื่ออะไร”

อารามตกใจไฉนเลยจะทันป้องกันตัว เผลอสบสายตาของเขาเข้า
หงหนิงพลันสติพร่าเลือน สะลึมสะลือ เอ่ยตอบอย่างไม่รู้ตัว “หงหนิง”

เขาเอ่ยเสียงเบา “มา ข้าจะพาเจ้าไปสถานที่สำราญแห่งหนึ่ง”

น้ำเสียงราวกับมีมนตร์สะกด บัดนี้หงหนิงมีอาจควบคุมตนเอง ขยับ
ฝีเท้าก้าวไปหยุดเบื้องหน้าเขา มองเขาด้วยแววตาเคลิ้มฝัน

เขายื่นมือโอบกอดนาง เขยดวงหน้านางพินิจอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าฉาย
แววพึงใจ “ฝีมือเพียงเท่านี้ก็กล้ากำราบข้า น่าสนใจ มีผู้ร่วมเสพสำราญกับข้า
สักสองสามวัน”

หงหนิงแววตาว่างเปล่า สีหน้าเหม่อลอย

เขาแย้มยิ้ม ก้มหน้าหมายจะจุมพิตนาง

ลมกระโชกภูบหนึ่งโอบพัด กลีบดอกไม้ยับไม่ถ้วนเหนือศีรษะร่วงพรุ
ปานพายุฝน

กลีบดอกไม้อ่อนนุ่มพุงปะทะร่าง ทว่าเจ็บปวดเกินทนทาน

“ผู้ใด!” ชายหนุ่มกอดหงหนิงพลาทลบลึกอย่างรวดเร็ว ขณะจะ
อาละวาด พลันนึกอะไรได้ ปล่อยตัวหงหนิงแล้วกลายร่างเป็นจิ้งจอกขาวห้า
หางวิ่งหนีไป

หงหนิงประหนึ่งสะดุ้งตื่นจากฝัน

(สู่เค่อ2561: 49-50)

จิ้งจิวก้าวช้า ๆ มาหยุดเบื้องหน้านาง มองทิศทางที่จิ้งจอกขาวหนีไป
“ครานี้เฝ้าลอบออกมา ยังดีที่ไม่ได้ก่อเรื่องคอขาดบาดตาย”

“ท่านรู้จักเขา”

“อืม เขาเป็นองค์ชายเผ่าจิ้งจอกแดนอุดร ชื่อลู่อิว เกิดมาก็มีสามหาง
จึงเป็นที่โปรดปรานของเป่ย์เจี๋ยหวังอย่างยิ่ง ข้ามีโอกาสึกหน้าเป่ย์เจี๋ยหวัง”

เห็นที่เป่ย์เจี๋ยหวังผู้นั้นคงมีอิทธิพลไม่น้อย หงหนิงลั้งเลี้ยวครู่ “เขาจะ
ตามแก้แค้นท่านหรือไม่”

จิ้นชีว์สายหน้า “เผ่าแดนอุดรภฏระเบียบเคร่งครัด เมื่อเขากลับไป
ย่อมมีคนจัดการ”

(สู่เค่อ2561: 50-51)

หงหนิงนึกขึ้น ปิดหีบยา เตรียมไปต้กน้ำมาชำระกาย หารู้ไม่ว่าทันทีที่
ก้าวพ้นประตู มือข้างหนึ่งก็ยื่นออกมาจากด้านข้าง หมายถึงโอบเอวนาง

“ผู้ใด!” หงหนิงโกรธจัด พลันเอี้ยวตัวหลบ ชักกระบี่ไม้ท่อนแทงใส่
กระบี่ถูกมีอนั้นคว้าจับ ค่อยๆกลายสภาพเป็นไม้ผุพัง

เมื่อเห็นผู้มาเยือนชัดเจน หงหนิงตกใจยิ่งนัก “เจ้ามาทำอะไรอีก”

ขณะที่ถามก็ถูกเขาควบคุมตัว

“ไม่ใช่มา เจ้าน่าสนใจออกปานนี้ ข้ายังทำใจจากไปไม่ลง” ลมหายใจ
ร้อนขึ้นเป่ารดข้างหูนาง น้ำเสียงเจือแววลำพอง “วิชาล่องหนของข้า เจ้าไหน
เลย จะสังเกตเห็น”

ยากจะเอาตัวรอด หงหนิงลอบร้อนใจ หลับตาทั้งคู่แน่น “เจ้าไม่เกรง
เคราะห์ สวรรค์หรือ”

“มีท่านพ่อข้าอยู่ เพียงเคราะห์สวรรค์จะนับประสาอะไร” ลู่จิวเซย
คางนางขึ้น “อีกทั้งข้าก็ไม่ได้ฆ่าเจ้า หินหยางรวมผสานเดิมก็เป็นวิธีบำเพ็ญ
ตบะ มีอะไรไม่ถูก”

“ไร้ยางอาย” หงหนิงกัดฟันพูด “หากจิ้นชีว์รู้...”

อันว่าตณหาทำให้ขาดสติ ยามนี้ลู่จิวไฉนเลยจะหวาดกลัว เขาก็มหัน
ยิ้ม

“รู้แล้วอย่างไร เพียงแต่ท่านพ่อข้า อยาไรเขาก็ต้องไว้หน้าสามส่วน ยิ่งไป
กว่านั้น...”

(สู่เค่อ2561: 125)

หงหนิงผละถอยหลังอย่างตระหนก

“ลำพังเพียงคาถาผนึกจิตก็คิดจะตบตาข้าหรือ” ลู่จิวปรากฏกายข้าง
โต๊ะ ถือแจกันดอกไม้ด้วยมือข้างหนึ่ง ท่วงท่าสง่างามประหนึ่งเทพเซียน

หงหนิงเสมือนหลุดเข้าไปในถ้ำน้ำแข็ง นางหนาวสะท้านไปทั้งร่าง คิด
ไม่ตกว่านางเผยพิรุณที่ใด เมื่อครุ่นนางจงใจจ้องตาเขา แล้วใช้คาถาผนึกจิต

ก่อนหน้านั้น ทันทีที่ปิดผนึกจิตใจ มองสิ่งใดก็เท่ากับไม่ได้มอง จากนั้นแสร้ง
 ทำเป็นถูกควบคุม ฉวยจังหวะขณะที่เขาไม่ทันระวังลอบโจมตีเพื่อหนีเอาตัว
 รอด เดิมคิดว่าแผนนี้ต้องตบตาเขาได้แน่ บัดนี้เห็นที่เขาคงระวังตัวแต่แรก
 ไม่ว่าจะเชื่อฟังหรือลอบโจมตี ทั้งหมดล้วนอยู่ในสายตาเขา เห็นชัด ๆ ว่าเขา
 กำลังเล่นเกมแมวตะครุบหนู!

แน่นอนว่าลูจิวู้ว่านางกำลังคิดอันใด “แปลกใจหรือ พอดีข้าไม่ได้ใช้
 คาถาเร้าเสน่ห์”

เสียงระเบิด ‘เปรี้ยง’ ดังลั่นในศิระษะ ในที่สุดหงหนึ่งก็รู้ว่านางพลาดที่
 ใดคิดแต่จะออกอุบายเอาตัวรอดจึงตั้งใจแสร้งทำเป็นต้องมนตร์สะกด กลับ
 ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายไม่ได้ใช้คาถาเร้าเสน่ห์แต่แรก!

(สู่เค่อ2561: 126)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าลูจิวู้มีความเจ้าเล่ห์ เจ้าแผนการณ์ และยังเป็นลูกชายคน
 โปรตเนื่องจากมีความพิเศษติดตัวมาตั้งแต่เกิด เป็นไปได้ว่าอาจได้รับการเลี้ยงดูมาแบบตามใจชอบหนี
 ออกไปเที่ยวเล่นอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้จึงมีครั้งหนึ่งพลั้งมือทำร้ายหงหนึ่งด้วยเพลิงสมาธิ แต่ไปหลังเข้า
 มารับแทนทำให้วิญญาณของไปหลังแตกเป็นเสียง ๆ เมื่อรู้ตัวว่าตนเองทำอะไรลงไปก็หน้าซีดเผือด
 เพราะกลัวความผิด ยิ่งเมื่อเหล่าเทพแห่งแดนคุณหลุนมาถึงที่เกิดเหตุ ลูจิวู้ก็ยิ่งกลัว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประสบกับเรื่องเช่นนี้ ไม่มีทางรู้สึกดีได้ เขาสิ้นศิระษะ ไม่ต้องการอยู่ต่อ
 แม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง ขณะหมุนตัวทำท่าจะจากไป ผู้ใดจะรู้ ฉับพลันนั้น
 ลำแสงสีม่วงลำหนึ่งพลันแหวกผ่านอากาศ ตามด้วยเมฆครี้มกลุ่มใหญ่เคลื่อน
 เห็นตรงมาหมู่เมฆดำทะมึนคลี่ตัวปกคลุมอย่างมืดฟ้ามัวดิน

แดนสวรรค์ไม่มีทางรู้เรื่องเร็วปานนี้ โทษทัณฑ์ยังไม่ควรหนักหนาถึง
 ปานนี้!

ลูจิวู้ตระหนกตกใจ ออดตื่นกลัวไม่ได้ ตั้งใจจะล่องหนหนี

หมู่เมฆระเบิดออกเสียงดังสนั่น สะเทือนลั่นกัมปนาท อสนีบาดสีม่วง
 บาดตาลำหนึ่งผ่าฟาดลงมา รูปลักษณ์ดุจคมดาบ ดูเฉิน ๆ เฉกเช่นดาบโค้ง
 ขนาดมหึมา ทรงอานุภาพน่าเกรงขาม แม้แต่ผานกู่เบิกฟ้าแยกดินก็ยาก
 บรรยายเปรียบเทียบ

ลูจิวู้เซลงบนพื้น ทั้งพรั่นพรึงทั้งสิ้นหวัง “ดาบคุณหลุนพิฆาตเทพ!”

(สู่เค่อ2561: 134)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าลูจิวไม่ได้เป็นคนชั่วร้ายไปทั้งหมด ยังมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เมื่อทำผิดไปแล้วก็รู้ตัวเองว่าผิด และกลัวผลที่จะตามมา แต่อาจเป็นเพราะการเลี้ยงดูจึงทำให้กลายเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง เมื่อต่อสู้กับหญิงที่ไม่ยอมแพ้จึงบันดาลโทสะทำร้ายจนทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

ลูเหยา

ลูเหยาเป็นบุตรสาวของประมุขแดนเหนือ และเป็นพี่สาวของลูจิว ลูเหยาเป็นเทพที่สวยงามและฉลาด เป็นที่ชื่นชมบนสวรรค์ ทั้งยังมีใจให้เงินซื้อเส้นด้ายจึงให้หมั้นหมายกับเงินซื้อเพราะหวังว่าลูเหยาจะช่วยเหลือเงินซื้อให้ผ่านเคราะห์สวรรค์ยามเลื่อนขั้นได้

อย่างไรก็ตามลูเหยาก็คือทนายทจึงจอกเก้าหางเช่นกัน จึงมีความเจ้าเล่ห์อยู่ในตัว หลังจากทีรู้ว่าเงินซื้อคอยเป็นห่วง และลงไปช่วยเหลือหญิงหญิงอยู่เสมอ ทั้งยังเกลี้ยกล่อมให้หญิงบำเพ็ญเป็นเซียน ลูเหยาก็แกล้งละเลยปล่อยให้ลูจิวออกไปเพื่อให้หญิงแก้แค้น จากนั้นก็ขอให้เงินซื้อไปช่วยเหลือลูจิว เพื่อให้หญิงไม่พอใจ โดยผู้อ่านสามารถรู้ได้จากฉากที่ลูจิวคุยกับลูเหยาขณะที่ลูเหยามาเยี่ยมลูจิวซึ่งพักฟื้นอยู่ที่วังของเงินซื้อ ดังต่อไปนี้

ลูเหยาเลิกม่านก้าวเข้ามา เห็นดังนั้นดวงหน้าพริ้มเพราที่เคียดขมัง
 สั่งเสียงกร้าวให้นางกำนัลถอยออกไป “บาดแผลหายก็ลืมความเจ็บหรือ
 เพราะข้ากลัวเขาเห็นเจ้าไร้มารยาตถึงได้ย้ายมาที่นี่ เจ้ายังก่อเรื่องอะไรอีก!”

ลูจิวไม่แฉแส “ยินดีด้วยที่ท่านสมหวัง”

ลูเหยาก้าวตรงไปนั่ง “วาจານี้แปลกนัก หมายความว่าอย่างไร”

ลูจิวยิ้มเจ้าเล่ห์ “ว่าที่พี่เคยหมายมาดให้เจ้าเด็กนั้นสำเร็จเป็นเซียน
 บัดนี้ท่าน‘แผล’ปล่อยข้าออกไป ตกอยู่ในเงื้อมมือนาง จากนั้นว่าที่พี่เคยก็
 ช่วยข้ากลับมาท่านว่าเจ้าเด็กนั้นจะเป็นเช่นไร”

ลูเหยาแสรังเป็นไม่เข้าใจ “นางเป็นเช่นไร โฉนเลยข้าจะรู้”

ลูจิวเอ่ย “เด็กนั้นดีจริงอย่างยิ่ง ท่านว่านางจะไม่เกลียดแค้นว่าที่พี่เคยผู้
 นี้ของข้าหรือ”

ลูเหยาขำเล็งมองเขา “นางจะเกลียดแค้นหรือไม่ เกี่ยวอะไรกับ
 ข้า”

ลูจิวเอ่ยยิ้ม ๆ “จะไม่เกี่ยวได้อย่างไร หากนางสำเร็จเป็นเซียน วัน
 ๆ เดินไปเดินมาอยู่หน้าพี่เคย ยากรับรองได้ว่าถ่านไฟเก่าจะไม่ปะทุ ไม่แน่ว่า
 พี่เคยอาจรับนางมาอยู่ข้างกาย บัดนี้นางไม่ยอมบำเพ็ญเป็นเซียนเพราะ
 เกลียดแค้นพี่เคย หากคลาดโอกาสในชาตินี้ก็จะเป็นมनुษย์ตลอดไป นับจาก
 นี้ท่านก็สบายใจไร้กังวล”

ลู่อุทยากล่าว “เจ้าคิดมากไปแล้ว ไร้พยานหลักฐานจะปรักปรำพี่สาวแท้ ๆ หรือ”

ลู่อุจิวเอ๋อ “ตั้งแต่เยาว์วัยท่านก็ละเอียดรอบคอบ ต่อให้ข้าคิดปรักปราย่อมไม่มีหลักฐาน ข้าเพียงทนดูไม่ค่อยได้ ตำแหน่งจางเทียนหวังเพยก็ได้มาแล้วแต่ท่านยังไม่พอใจ ช่างต้องการมากยิ่งขึ้น”

ลู่อุทยาอ่อน “สามารถได้มากกว่านี้เลยจึงไม่ต้องการ”

ลู่อุจิวอี้มเยาะ “เกรงก็แต่ว่าจึงจอกเก้าหางละโมบโลภมาก วางแผนไปวางแผนมา สุดท้ายกลับไม่ได้อะไรทั้งสิ้น”

ลู่อุทยาหน้าบึ้ง ถลึงตาใส่เขา

ลู่อุจิวหัวเราะ ยกมือขึ้นนาง “ใช่แล้ว ทำที่เปี่ยมคุณธรรมของท่านเก็บไว้ให้พี่เขยดูเถิด ไม่ต้องมาแสดงกับข้า...”

(สู่เค่อ2561: 355-356)

อีกฉากหนึ่งคือฉากที่ลู่อุทยาแอบไปหาหงหนึ่ง หลังจากที่รู้ว่าหงหนึ่งมีความสัมพันธ์กับจิ้นชิว จึงวางแผนกับเสินตี้ โดยตนเองใช้ไข่มุกสวรรค์บุกฝ่าปราการที่จิ้นชิวสร้างไว้ปกป้องหงหนึ่งเข้าไปหา เพื่อให้หงหนึ่งเข้าใจผิดและหนีออกไปช่วยไปหลังที่ถ้ำกิเลน ขณะที่เสินตี้มอมเหล้าจิ้นชิวเพื่อไม่ให้ไปช่วยหงหนึ่งได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เงาของคนที่หนึ่งปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืด

หงหนึ่งเหลือบมองทันควัน เมื่อเห็นผู้มาเยือนชัดเจนก็ถึงกับอึ้งไป

ลู่อุทยาอี้มละม “เจ้าไม่ต้องรอแล้ว เขากำลังดื่มสุรารออยู่กับตี่จวิน”

หงหนึ่งรู้สถานะของนางดี สุดท้ายก็อดละอายใจและรู้สึกผิดไม่ได้ นิ่งเงียบไม่เอื้อนเอ่ย

ใช้ไข่มุกสวรรค์ของตี่จวินบุกฝ่าปราการของเขาได้จริง ๆ สตรีเบื้องหน้าท่าทางขลาดกลัว ร่างกายมีร่องรอยของเขา ลู่อุทยาพิณิจมองครู่หนึ่ง ถอนใจ “อันที่จริงตั้งแต่พบหน้ากันคราแรกข้ารู้สึกว่าคุณองหญิงพิเศษกว่าผู้อื่น มีหน้าเขาถึงชมชอบ”

นี่คือสถานการณ์ยามภรรยาเอกพบอนุภรรยาหรือ หงหนึ่งลอบอี้มเยาะตนเอง คำว่า ‘พิเศษกว่าผู้อื่น’ นี้กล่าวได้เหมาะสมจะนัก ความรู้สึกที่เขา มีต่อนางเป็นความ ‘พิเศษ’ เสียมากกระมัง ถึงอย่างไรภุคตน้อยผู้ไม่ประมาณตนที่กล้าสารภาพรักกับเขาต่อหน้าธารกำนัลก็มีไม่มาก

ลู่อุทยาก้าวไปจับมือนาง เอ่ยอย่างเป็นมิตร “ข้าไม่ใช่ผู้ที่ใจคอคับแคบ น้องหญิงวางใจ เขาให้ข้ามารับเจ้า”

(สู่เค่อ2561: 486)

“จะไปช่วยศิษย์พี่เจ้าหรือ” ลู่เหยอาถาม
 น้ำค้างปทุมทองสระเหยาฉือถูกยึดไปแล้ว หงหนิงนิ่งเงียบ
 มีดีจวินอยู่ เกิดเรื่องก็ไม่มีทางโทษนาง ลู่เหยายิ้มละม “พาเจ้าไป
 แคนลี้ลับนั้นง่าย แต่จะเกลี้ยกล่อมคุณหลุนเทียนจวินอย่างไรให้ปล่อยเจ้าไปถ้า
 กีเลนลั่นขึ้นอยู่กับตัวเจ้าเอง” นางหยิบขวดหยกออกมา “เขาคืนน้ำค้างปทุม
 ทองให้กับข้า ไม่ว่าเจ้าจะได้ใช้หรือไม่ก็ถือว่าแทนคำขอโทษของข้ากับ
 อาจิวก็แล้วกัน”

(สู่เค่อ2561: 487)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าลู่เหยามีความเจ้าเล่ห์อยู่เช่นกัน ทั้งยังเจ้าแผนการ สามารถ
 วางแผนต่าง ๆ ได้แยบยลเพื่อกำจัดคนที่เป็นศัตรูหัวใจดังตัวอย่างสุดท้ายที่นอกจากจะสามารถทำให้
 หง หนิงเข้าใจจวินชีวผิดได้แล้ว ยังสามารถทำให้หงหนิงออกไปเสี่ยงอันตรายเพื่อช่วยไปหลิงอีกด้วย
 นอกจากนี้ลู่เหยาบอกกับหงหนิงถึงวิธีการใช้น้ำค้างปทุมทองสระเหยาฉือว่าให้หยดใส่ตัวกิเลน แต่
 แท้จริงแล้วต้องหยดใส่ตามันเท่านั้นมันจึงจะสลบ ทำให้รู้ได้ทันทีว่าลู่เหยาต้องการกำจัดหงหนิงไปให้
 พันทางไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ทั้งยังคิดว่ามีเส้นด้ายอยู่ นางก็ไม่ต้องกลัวโทษ ลู่เหยาจึงเป็นตัวละครอีกตัว
 หนึ่งที่ให้ความสำคัญกับความรักมาก และเมื่อมีรักก็สามารถทำได้ทุกทางเพื่อให้ตนเองสมหวัง แต่ใน
 ด้านอื่น ๆ ลู่เหยาก็ไม่ใช่คนที่เลวร้ายไปเสียหมดจึงถือได้ว่าลู่เหยาเป็นตัวละครที่มีหลายลักษณะนิสัย
 และสามารถพบคนที่มีลักษณะนิสัยเช่นนี้ได้ในสังคม

เสินตี้

เสินตี้เป็นเทพจักรพรรดิ ทั้งยังเป็นศิษย์พี่ซึ่งมีอาจารย์คนเดียวกับจวินชีว จึงเป็นคนที่จวินชีว
 เกรงใจ และเคารพมาก เสินตี้ต้องการให้จวินชีวกลับไปปกครองศูนย์กลางสวรรค์ และกลัวว่าจวินชีวจะ
 ไม่สามารถผ่านเคราะห์สวรรค์ยามเลื่อนขั้นได้ จึงให้จวินชีวหมั้นกับลู่เหยา เพื่อหวังให้ลู่เหยาช่วย เมื่อ
 ทราบว่าจวินชวยังคงไปพบหงหนิงและคอยช่วยเหลืออยู่ตลอดก็เป็นกังวลว่าจวินชวยจะไม่ผ่านเคราะห์
 สวรรค์และไม่ได้กลับมาปกครองศูนย์กลางสวรรค์จึงวางแผนกับลู่เหยา ให้ลู่เหยาไปหาหงหนิง ส่วน
 ตนเองมอมเหล้าจวินชีวไม่ให้ไปช่วยได้ จะเห็นได้ว่าเสินตี้แม้เป็นจักรพรรดิ แต่ก็ไม่ได้เป็นคนดีไป
 ทั้งหมด ถึงแม้ที่ทำไปเพราะหวังดีกับจวินชีว แต่หากคิดให้ดีแล้วก็เหมือนทำไปเพื่อความพึงพอใจของ
 ตนเองโดยใช้คำว่าหวังดีมาอ้าง เสินตี้จึงเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่สะท้อนลักษณะนิสัยของคนในสังคม
 ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะผู้ที่เป็นผู้ปกครอง ต้องการให้ลูกหลานได้ดี บังคับให้เดินไปในทางที่ตน
 ต้องการแต่ไม่คำนึงถึงความต้องการของบุตรหลานตนเอง

2.4. แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง

แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง คือพรรณนาที่ผู้แต่งมีต่อชีวิต หรือสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ โดยผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายจะให้อ่านเข้าใจชีวิตเพิ่มขึ้นมากกว่าการที่จะได้รับความเพลิดเพลินอย่างเดียว สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือแก่นเรื่องไม่ใช่สิ่งที่มุ่งสอนศีลธรรม (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 67)

จากนวนิยายเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโพรยปราย พบว่าผู้แต่งต้องการสะท้อนการมองความไม่จีรังยั่งยืนของชีวิตมนุษย์ โดยเปรียบเทียบกับชีวิตของเทพเซียนที่เป็นอมตะ มนุษย์มีอายุเพียงไม่ถึงร้อยปีก็ต้องตาย แม้จะมีความรักที่ยิ่งใหญ่แค่ไหนหรือรักกันมากเท่าใด สุดท้ายก็ต้องตายจากกัน เมื่อเกิดชาติใหม่ก็ลืมเลือนกันอยู่ดี ดังที่จินชิวคอยเกลี้ยกล่อมให้หงหนิงบำเพ็ญเป็นเซียน เพื่อจะได้เป็นอมตะ แต่หงหนิงไม่ได้คิดแบบเขา เธอคิดว่าแม้การเกิดใหม่จะทำให้ลืมอดีตชาติ แต่นั่นก็นับเป็นสีสันของชีวิต ที่ได้พบเรื่องราวใหม่ ๆ ในทุกชาติ

2.5. บทสนทนา

บทสนทนา คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดโต้ตอบกัน บทสนทนาช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก ทั้งยังช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของตัวละครหรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นไปตามธรรมชาติ และช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยาย (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 67)

บทสนทนาในเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาโพรยปราย มีบทสนทนาที่ช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เสินตี้มีท่าที่พิงใจ “เราเรียกเจ้ามาเพราะมีเรื่องหนึ่งต้องการหารือกับเจ้า”

จินชิวกล่าว “พร้อมनोंมรับฟัง”

เสินตี้ชำเลื่องมองเขา เอ่ยถึงหยอกล้อ “เราเห็นเจ้าไร้คนข้างกาย ทำอะไรล้วนไม่สะดวก บัดนี้ใกล้เลื่อนชั้นกลับเป็นเทียนเสิน มีผู้เราหาชายให้เจ้าสักคนเป็นอย่างไร”

จินชิวประหลาดใจ

เสินตี้หันไปหาสนมรัก “เจ้าจงบอกเขา”

เส้นเพยกลั่นยืม “เปยเจี้ยหวังมีธิดาผู้หนึ่ง กาลก่อนได้รับแต่งตั้ง เป็น เปยเหยาเทียนหนี่ว ทั้งดงามและเฉลียวฉลาด อีกทั้งเปยเจี้ยหวัง ปกครองแดนเซียนอุดรมาหลายปี ทุกคราที่เอ่ยถึงท่านเป็นต้องกล่าว ชมเชยเสมอ เทียนหนี่วถามเรื่องของท่านจากข้าประจำ ทำทางหวังโยยยิ่ง ประสงค์ของดีจวีนก็คือให้หมั้นหมายกับนาง ไม่ทราบว่าจะเจี้ยนหวังพอใจ หรือไม่”

จิ้นชิวได้สติ “แล้วแต่ดีจวีนจะเห็นสมควร”

เส้นดีกับเส้นเพยสบตากันแยมยืม ต่างรู้สึกเบาใจ

(สู่เค่อ2561: 44-45)

จากบทสนทนาข้างต้นช่วยให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก โดยช่วยให้ ผู้อ่านเห็นว่าจิ้นชิวช่วยอมหมั้นหมายกับลู่อุยาเนื่องจากถูกเส้นดีและเส้นเพยช่วยกันใช้เหตุผลหวานล่อม

หงหนิงแค้นหัวเราะ เอ่ยอย่างทรนง “เมื่อข้าตกอยู่ในอันตราย ให้ เขานิ่งดูดาบเฝ้ารอลิขิตสวรรค์ ความเป็นนิรันดร์เช่นนั้น ข้าได้มาจะมีค่าอะไร” นางมองเขานิ่ง “ความรักของคนบางคน พยายามมาห้าร้อยปีก็ไม่มีอะไรน่าซึ่ง ใจ ความรักของคนบางคน การปกป้องเพียงชั่วขณะหนึ่งก็ประทับตราตรึงชั่ว ชีวิต แม้กาลเวลาและการเวียนว่ายตายเกิดจะลบความทรงจำ แต่กลับมีอาจ ลบเลือนความจริงที่เคยเกิดขึ้น ความรักในอดีตไม่ได้แปลว่าไม่เคยดำรงอยู่ ใน เมื่อเคยดำรงอยู่ก็นับเป็นนิจนิรันดร์”

เขานิ่งเงิบ

หงหนิงเอ่ย “ที่แท้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เส้นจุนต้าเหรินหลอกให้ข้าบำเพ็ญ เป็นเซียน อันที่จริงข้าไม่มีทางได้เป็นเส้นโฮ่วของท่าน หากท่านยอมบอกข้าเร็วกว่านี้เรื่องเหล่านี้ก็คงไม่เกิด” ทุกอย่างนี้ล้วนเกิดขึ้นเพราะนางอยากเป็นเส้นโฮ่ว

เขาเงิบไปครู่ใหญ่ “เจ้าไม่มีทางยอมเป็นชยาวรอง”

“ผิดแล้ว ข้าไม่เพียงไม่ยอมเป็นชยาวรอง แม้แต่ชยาวเอกข้าก็ไม่ ยอมเป็น” นางสายหน้า “ท่านรู้สึกผิดก็ตัดสินชะตาชีวิตผู้อื่นตามอำเภอใจ สุดท้ายผู้อื่น กลับไม่รับน้ำใจ เช่นนี้ไม่เท่ากับหาความวุ่นวายใส่ตัวหรือ ข้าเคยสาบานว่าจะ ไม่บำเพ็ญเป็นเซียน ต่อให้บัดนี้จวีนจ้อตติชาติได้ข้าก็ยังยืนยันคำเดิม”

(สู่เค่อ2561: 458)

จากบทสนทนาข้างต้น เป็นตอนที่หงหนึ่งรู้อดีตของตนเองในชาติที่เป็นภุมตอกฉาเพราะ จินชีว์ทำให้เห็น ผู้แต่งใช้เพียงบทสนทนาของตัวละครทั้งสองก็สามารถทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ถึงอารมณ์ โกรธ เสียใจ แต่ก็ दौरानและหยิ่งในศักดิ์ศรีของหงหนึ่ง โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก

นอกจากนี้นวนิยายเรื่องนี้ยังมีลักษณะการใช้คำแบบเป็นเอกลักษณ์ตามแบบฉบับของ นวนิยายจีนหรือภาพยนตร์จีน เช่น ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งว่า ข้า ข้าน้อย บางครั้งก็เรียกแทนด้วยชื่อ หรือตำแหน่งของตนเอง ใช้สรรพนามบุรุษที่สองว่า เจ้า ท่าน บางครั้งก็เรียกแทนด้วยตำแหน่งเช่นกัน และใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า เขา นาง

จินชีว์ยิ้มน้อย ๆ “จินชีว์เป็นผู้มีความผิด หาใช่จงเทียนหวังไม่ ทุก ท่านยกย่องเสี่ยวเสินมากเกินไปแล้ว”

ผู้อาวุโสผมขาววางหมาก ยิ้ม “จุนเสินบำเพ็ญเพียรสำเร็จ ข้าเฝ้าช่วย กลับไปปกครองศูนย์กลางสวรรค์ ไฉนจึงต้องถ่อมตน”

(สู่เค่อ2561: 41)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นในตอนที่จินชีว์ได้พบกับเทพเซียนอาวุโสอีกคนหนึ่ง จะเห็นได้ว่า จินชีว์เรียกแทนตัวเองด้วยชื่อของเขาในประโยคแรก และเรียกแทนตัวเองว่าเสี่ยวเสินในประโยค ต่อมา ซึ่งเป็นสรรพนามที่ใช้เรียกแทนตนเองในเชิงถ่อมตนแปลว่า เทพผู้น้อย และผู้อาวุโสเรียกแทน จินชีว์ว่า จุนเสิน ซึ่งเป็นสรรพนามใช้เรียกเทพเซียนในเชิงยกย่องแปลว่า เทพผู้ยิ่งใหญ่ ดังนั้นในการ อ่านนวนิยายเรื่องนี้ ผู้อ่านจำเป็นต้องรู้ถึงสรรพนามและคำเรียกขานต่าง ๆ ว่าหมายถึงอะไร เพื่อให้ อ่านได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

2.6. ฉากและบรรยากาศ

ฉาก คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพแวดล้อมของ เหตุการณ์ นั้น ๆ ด้วย ซึ่งฉากในนวนิยายสามารถมีได้หลายฉาก และเปลี่ยนแปลงไปตามความ เหมาะสมของเหตุการณ์ในเรื่อง

บรรยากาศ คืออารมณ์ต่าง ๆ ของตัวละครที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 และมีผลทำให้ ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตาม การสร้างบรรยากาศต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบอื่น ๆ ของ เรื่องด้วย เช่น แสง สี เสียง เป็นต้น เพราะสิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์ อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้แต่งต้องการ

นวนิยายที่ดีจะต้องมีฉากและบรรยากาศที่สมจริง และที่สำคัญสิ่งนี้จะต้องสัมพันธ์กันเพราะ บรรยากาศถือเป็นส่วนหนึ่งของฉาก ดังนั้นการสร้างบรรยากาศในนวนิยายจึงนิยมสร้างควบคู่ไปกับ ฉาก (บาหยัน อิมสำราญ 2559 : 67)

ฉากในนวนิยายเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเป็นฉากบนสวรรค์ และฉากในจวนต่าง ๆ ที่หนึ่งหนึ่งไปพักอาศัยอยู่

ฉากบนสวรรค์ เช่น

ตำหนักทองอร่าม หอสูงตระง่าน วิมานงามตระการ ทำนองสวรรค์
แว่วลอย ไอละมุนโอบล้อม ดอกบัวหลายดอกในสระธาราหยกชู่ออสล้าง
เปล่งประกายเรืองรอง

ขอบฟ้าไกลออกไป เมฆมวงคลกอันหนึ่งลอยมา

ชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนอยู่บนก้อนเมฆ ชุดผ้าไหมปักลายพลิวไสวตาม
แรงลม เขาหล่อเหลางามสง่าหาใดเปรียบ เมื่อมองใกล้ ๆ ยิ่งเห็นดวงหน้า
งามกระจ่าง นัยน์ตาหงส์เปี่ยมความรู้สึก หญิงสาวสองนางแยกยืนซ้ายขวา
อยู่ด้านหลังเขาล้วนมีรูปโฉมงามราวดอกไม้แรกแย้ม

ก้อนเมฆหยุดลงข้างสระธาราหยก เขาสั่งให้หญิงสาวทั้งสองอยู่รอ
ตนเดินไปตามระเบียบจนเพียงลำพัง

(สู่เค่อ2561: 41)

หอตำราสวรรค์ เป็นสถานที่สำคัญสำหรับเก็บวางตำราสวรรค์ ไม่มีผู้
เฝ้า จีนชีวเพ็งเดินถึงนอกประตู ม่านก็เลิกขึ้นโดยไร้คำสั่ง สิ่งปรากฏสู่
สายตาคือชั้นหนังสือขนาดมโหฬาร หน้าโต๊ะมีบุรุษวัยกลางคนนั่งอยู่ เขา
สวมชุดจักรพรรดิประดับลายสุริยันจันทร์ารายล้อมด้วยหม่อมมุลดารา ศิระษะ
สวมหมวกประดับสายระย้าไข่มุก หน้าขาวเคราดำ ท่าทางน่าเกรงขาม

(สู่เค่อ2561: 43)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการบรรยายถึงฉากบนสวรรค์ ผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ถึงความงดงาม
ตระการตาของสถานที่ต่าง ๆ บนสวรรค์ ให้บรรยากาศที่หรูหรา ยิ่งใหญ่ น่าตื่นตาตื่นใจสมกับเป็น
สถานที่ของเทพเซียน

ฉากในจวนต่าง ๆ เช่น

แสงจันทร์ยังนวลกระจ่าง กลางดึก บนระเบียบในจวนอ่องจูดโคม
ไฟ องค์กร์ชที่อยู่เวรเดินลาดตระเวรไปมา เทียบกันแล้วกับอุทยานด้านหลัง
จึงยิ่งทวีความเจียบเหงา บรรดาสาวใช้ส่วนใหญ่ล้วนเข้านอน ผู้ที่ไม่นอนก็
แอบไปรวมกลุ่มเล่นสนุกอยู่มุมหนึ่ง อุทยานขนาดใหญ่เปลี่ยนเป็นเคว้งคว่าง
เจียบสัจด์ เขามอ สระน้ำ และป่าไผ่ล้วนอาบแช่อยู่ท่ามกลางแสงจันทร์

(สู่เค่อ2561: 240)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการบรรยายถึงสภาพแวดล้อมภายในจวนเวลากลางคืน ให้บรรยากาศที่เงียบสงบ และยังทำให้เห็นถึงความกว้างใหญ่ของจวนแห่งนี้

ปราศจากบรรยากาศครึกครื้นเช่นที่จินตนาการ อุทยานแห่งนี้ไม่ได้ตั้งอยู่ในเมือง ทั้งยังอยู่ไกลจากหมู่บ้าน กล่าวให้ถูกต้องคือเป็นจวนส่วนตัวกลางภูเขา เมื่อออกจากประตูใหญ่จะเห็นรอบด้านโอบล้อมด้วยทิวเขาป่าไม้กองงามเขียวชอุ่มทอดยาวราวไร้สิ้นสุด

(สู่เค่อ2561: 322)

จากตัวอย่างข้างต้นก็เป็นการบรรยายถึงจวนของตัวนแฝย ซึ่งกว้างใหญ่และโอบล้อมด้วยสภาพแวดล้อมที่ร่มรื่น ให้บรรยากาศที่สบาย และเป็นส่วนตัว ด้านบรรยากาศในนวนิยายเรื่องนี้ เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งหรือแบบสายตาพระเจ้า และบรรยายถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครสอดแทรกไปด้วย ทำให้ผู้อ่านคล้อยตามไปกับบรรยากาศในเรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เพราะพบเห็นอะไรมามาก ประสาทสัมผัสจึงว่องไวเป็นพิเศษ หงหนิงตระหนักได้ทันทีว่ามีสิ่งผิดปกติ ครั้นเพ่งมอง เห็นว่าใจกลางธารน้ำกำลังป่วน พล่านราวถูกตีเม็ดเดือด ขณะเดียวกันกลิ่นอายปีศาจฟุ้งหะลวงเสียดฟ้า นางตกตะลึง ทำท่าจะโดดขึ้นฝั่ง

ชาชายถูกอะไรบางอย่างเกี่ยวรัด

เยียบเย็น เรียบลื่น และค่อนข้างแข็ง

งูน้ำที่ฝึกสำเร็จเป็นปีศาจ? หงหนิงชนลุกชัน รีบก้มมอง ใต้ธารน้ำลึกลับมองไม่เห็นหน้าตาของสิ่งดังกล่าว เห็นเพียงตัวของมันหนาเท่าถังน้ำ ดำทะมึนราวหมึก และด้านบนยังเต็มไปด้วยเกล็ดแข็งหนา!

ไข่มุ่เสียดที่ไหน!

แยแล้ว เจอสิ่งนี้เข้าจนได้!หงหนิงตกใจร้องลั่น “อาจารย์...ศิษย์พี่...”

(สู่เค่อ2561: 10)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นฉากที่หงหนิงกำลังเล่นน้ำอยู่ในสระ และเจอกับปีศาจมังกรซึ่งจ้องจะทำร้าย จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้บรรยายถึงทั้งสภาพแวดล้อมและความรู้สึกของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้สึกกลัวและลุ้นระทึกไปกับตัวละครด้วย เช่นประโยคที่ว่า “ครั้นเพ่งมอง เห็นว่าใจกลางธารน้ำกำลังป่วน พล่านราวถูกตีเม็ดเดือด ขณะเดียวกันกลิ่นอายปีศาจฟุ้งหะลวงเสียดฟ้า” ทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ถึงความรู้สึกผิดปกติของกระแสสำนึก รับรู้ได้ว่าต้องเกิดอันตรายกับหงหนิงอย่างแน่นอน

คุณค่าของวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง“พานพบอีกครายามบุปผาไปรยปราย

1. คุณค่าด้านสังคม

1.1. สะท้อนบทบาทชาย-หญิงในสังคมจีนสมัยก่อน

สังคมจีนสมัยก่อนเป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ชาย เห็นได้จากในเรื่องคือผู้ชายไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเป็นเทพเซียนสามารถมีภรรยาได้หลายคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บุรุษหาความสำราญนอกบ้านเดิมไม่ใช่เรื่องแปลก หยางเจินมีสถานะไม่ธรรมดา ทั้งยังมีภรรยาและอนุภรรยาแล้ว เขาแน่ใจว่าสตรีผู้นี้มีอะไรไม่ชอบมาพากล ด้วยเหตุนี้จึงไม่สนใจทำที่ไร้มารยาทของลูกน้อง ตวาดกร้าว “ยังไม่รีบไปจัดห้องอีก!”

(สู่เค่อ2561: 156)

ตัวอย่างข้างต้นกล่าวถึงชายผู้หนึ่งชื่อว่าหยางเจิน ซึ่งมาพักในบ้านร้างที่หิงหนิงหลอบอาศัยอยู่ จากคำบรรยายแสดงให้เห็นว่าผู้ชายสามารถหาความสำราญนอกบ้านได้ โดยไม่ใช่เรื่องแปลกหรือถูกมองว่าผิดศีลธรรมแต่อย่างไร ทั้งยังสามารถมีภรรยาได้หลายคนอีกด้วย

เสินตี้ยม รอยยิ้มนั้นลึกล้ำยากคาดเดา “เป็นเพียงภู่ต๋นน้อยดอกฉากี้ กล่าวหาถึงปานนั้นว่าหายากยิ่งนัก เราจะส่งเสริมเจ้า ให้เจ้าอยู่ข้างกาย เทพบุปผา แต่เจ้าต้องเลิกล้มความคิดที่จะเป็นเส้นโฮ่วแห่งเผ่าพันธุ์บุปผาชะตาชีวิตของเจ้าถูกกำหนดว่าไร้วาสนาเป็นช่างเขียน เรื่องนี้สำคัญยิ่งยวด มิอาจยกเว้นเป็นกรณีพิเศษ” เนื่องจากเกี่ยวข้องกับศิษย์น้อง น้ำเสียงจึงเจือแว่นมน้ำสามส่วน ทว่าสีหน้ายังคงเคร่งขรึมสมฐานะ รอนางโจก ศีรษะขอบพระทัย

นางอึ้งไปครู่ใหญ่กว่าจะเข้าใจความหมาย อดยิ้มไม่ได้ หมอบพันโจกศีรษะอีกครั้ง “ตั้งวินเข้าใจผิดแล้ว ข้าหาได้ทูลขอเป็นเส้นโฮ่วไม่ ข้าต้องการไปแทนคุณในโลกมนุษย์”

(สู่เค่อ2561: 453)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นตอนที่หิงหนิงทูลขอเสินตี้ให้ตนเองลงไปเกิดเป็นมนุษย์เพื่อตอบแทนบุญคุณตัวนแฝยที่ช่วยชีวิตตัวเองเอาไว้ แต่เสินตี้ยื่นข้อเสนอให้หิงหนิงเป็นสนมของจิ้นชิวโดยให้ล้มเลิกความคิดที่จะเป็นเส้นโฮ่วเพราะชะตาของหิงหนิงไม่มีวาสนาได้เป็นช่างเขียน แสดงให้เห็นว่าแม้จะเป็นเทพเซียนก็สามารถมีภรรยาได้หลายคนโดยไม่ใช่เรื่องผิด

1.2. สะท้อนการแบ่งชนชั้นในสังคมจีนสมัยก่อน

นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งชนชั้นในสังคมจีนสมัยก่อน ผู้ที่มีฐานะสูงกว่าใช้เงินและอิทธิพลเอาเปรียบผู้ที่มีฐานะต่ำต้อยกว่าตน ดังตัวอย่างตอนที่หงหงต้องการซื้อกระบี่โบราณ แต่คุณหนูคนหนึ่งอยากได้จึงให้ราคามากกว่าแก้พ่อค้า ทั้ง ๆ ที่หงหงซื้อมาแล้ว

เห็นนางจะเดินไป สาวใช้ข้างกายคว้าแขนนางด้วยสีหน้าเรียบเฉย จงใจลากเสียงนาบเนิบ “แม่นางโปรดแสดงน้ำใจ ยอมให้คุณหนูของเราเถิด” มีผู้หวังดีช่วยหว่านล้อมโดยอ้อม “เพียงกระบี่คร่ำครึเล่มหนึ่งเท่านั้น ในเมื่อคุณหนูชู้ บุตรสาวผู้ว่าการเมืองหมายตา แม่นางก็ยอมให้พวกเขาเถิด”

ขณะที่ถูกสาวใช้รั้งตัว บัณฑิตก็ก้าวมายืนขวางนาง “เจ้า...ไยจึงไร้เหตุผล ทุกท่านรีบมาดูเร็ว เด็กสาวผู้นี้จ่ายไม่ไหว คิดจะหลอกซื้อกระบี่ล้ำค่าของข้า”

หงหงมองนายบ่าวเบื้องหน้า

บุตรสาวผู้ว่าการเมืองผู้นี้รู้ดีว่าซื้อขายกระบี่เรียบริ้อย หากต้องการกระบี่จริง ๆ ก็สามารถมาหาตนเพื่อเจรจาเป็นการส่วนตัว บัดนี้นางเสนอราคาต่อหน้าธารกำนัล เห็นได้ชัดว่าต้องการวางอำนาจ คิดจะบีบให้ตนยกกระบี่ให้

มีอิทธิพลก็ข่มเหงผู้อื่น วิธีได้ห้ำหั่นเป็นเช่นนี้

(สู่เค่อ2561: 345)

2. คุณค่าด้านศาสนาและความเชื่อ

2.1. สะท้อนความเชื่อเรื่องการบำเพ็ญเป็นเซียน

นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนความเชื่อเรื่องการบำเพ็ญเป็นเซียน เมื่อบำเพ็ญเพียรก็จะสามารถอยู่เป็นอมตะได้ อีกทั้งร่างกายก็ไม่แก่ไปตามกาลเวลา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พวกท่านล้วนบำเพ็ญเป็นเซียน ผู้หนึ่งเอาแต่ดื่มยา ผู้หนึ่งดื่มเพียงน้ำเปล่า ไฉนเลยจะลาภปากเช่นข้า” กล่าวจบก็คืบอาหารคำใหญ่ แสร้งทำเป็นอุทานอย่างพอกพอใจ “ฝีมือของอาจารย์นับวันยิ่งล้ำเลิศ”

เด็กหนุ่มข้าง ๆ แคนเสียง

บุรุษชุดฟ้าสายหน้ายิ้ม ๆ “การฝึกตนด้วยศาสตร์วิชาเลี้ยงธัญญาหารทำให้เป็นอมตะได้ ทว่าเจ้ากลับไม่ยอมฝึก”

หงหงไม่สนใจ “วัน ๆ สงบจิตบำเพ็ญเพียร ปล่อยวางสิ่งประเสริฐมากมายในใต้หล้าจนมิอาจเสพสุข เป็นอมตะมีอะไรดี ชั่วชีวิตนี้ของข้าไม่มี

วาสนาเป็นเขียน คอยอยู่รับใช้พวกท่านเช่นนี้ดีกว่า ภายหน้าเมื่อท่านทั้งสอง สำเร็จเป็นเขียนอย่าลืมข้าเป็นพอ”

(สู่เค่อ2561: 8)

ไปหลังกล่าว “อาจารย์เปี่ยมบุญกุศล ไม่มีทางลำบากในยมโลก ดับก็ คือเกิด ภายหน้าย่อมสามารถบำเพ็ญเป็นก๊วยเขียน เช่นนี้ตรงกับคำกล่าวของ เขียนระฆังพอดิ จะเห็นได้ว่าล้วนเป็นสิ่งที่สวรรค์กำหนด อาจารย์บำเพ็ญ เพียรมาหลายปี สำเร็จเป็นเขียนได้ก็นับว่าบรรลุปรารถนาของท่าน เจ้าควร ตีใจแทนท่านถึงจะถูก”

(สู่เค่อ2561: 93)

จากตัวอย่างข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อในลัทธิเต๋าเรื่องการบำเพ็ญเป็นเขียนว่า ผู้ที่ บำเพ็ญเป็นเขียนจะต้องหลีกเลี่ยงการกินอาหารแบบมนุษย์ ละเว้นความสนุกสนานแบบมนุษย์และ ตั้งใจบำเพ็ญเพียรเท่านั้น โดยผู้แต่งได้อธิบายไว้ในเชิงอรรถว่าการบำเพ็ญเพียรมาจากลัทธิเต๋า เช่น ส่วนเขียน หมายถึง เขียนที่ยังไม่มียศตำแหน่งในลัทธิเต๋า (สู่เค่อ2561 : 92) ก๊วยเขียน หมายถึง เขียน ระดับกลางสุดในลัทธิเต๋า (สู่เค่อ2561 : 93) เทียนซือ หมายถึง ปรมจารย์ในลัทธิเต๋า (สู่เค่อ2561 : 234) ทั้งยังเชื่อว่าคนเราหากไม่มีบุญ เมื่อตายแล้วจะต้องไปยมโลก ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เชื่อว่าล้วน เป็นสิ่งที่สวรรค์กำหนดไว้แล้วว่าวาสนาของผู้ใดเป็นอย่างไร ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

2.2. สะท้อนความเชื่อเรื่องภพชาติ การเกิดใหม่

นวนิยายเรื่องนี้ปรากฏความเชื่อเรื่องชาติภพ และการเกิดใหม่ โดยเชื่อว่าเมื่อคนเราตายไป จะต้องไปที่ยมโลก เมื่อจะเกิดใหม่ต้องดื่มน้ำแกงลี้มวิญญูณเพื่อให้ลี้มอดีตชาติจึงจะไปเกิดใหม่ได้ ดัง ตัวอย่างต่อไปนี้

เขาไม่เอื้อนเอ่ยเพียงสะบัดแขนเสื้อ ขึ้นเมฆกลางอากาศพลัน ปรากฏภาพในยมโลก กงจื้อถือน้ำแกงถ้วยหนึ่ง สายหน้าไม่ยอมดื่ม ฝรับใช้ สองตนด้านข้างปราดเข้าไปแย่งถ้วยและกรอกใส่ปากเขา

กงจื้อกำลังรอคำอธิบายจากนาง! นางทั้งโมโหทั้งร้อนใจ ลูกพรวด ขึ้น “ข้าจะไปพบเขา!”

เขาสลายภาพดังกล่าว “นี่คือกฎของยมโลก ต้องดื่มน้ำแกงลิ้ม
วิญญานถึงจะไปเกิดใหม่ได้ เขาจะจำเรื่องในอดีตไม่ได้อีก เจ้าลงไปแทนคุณ
ก็เท่ากับเสียสละตนเองโดยเปล่าประโยชน์ เช่นนี้มีความหมายอันใด”

(สุ่เค่อ2561: 454)

2.3.สะท้อนความเชื่อเรื่อง โลกมนุษย์ สวรรค์ ยมโลก

นวนิยายเรื่องนี้ปรากฏความเชื่อเรื่องโลกมนุษย์ สวรรค์ และยมโลก โดยโลกมนุษย์คือที่อยู่
ของมนุษย์ทั่วไปที่อยู่ในวิภวสสาร มีเกิด มีตายแต่ละภพชาติ สวรรค์เป็นที่อยู่ของเหล่าเทพเซียนและ
เซียนชั้นสูงซึ่งต้องบำเพ็ญเพียรเป็นเซียน และยมโลกเป็นสถานที่ใช้กรรมสำหรับมนุษย์ที่ตายแล้ว
อย่างไรก็ตามนวนิยายเรื่องนี้เน้นที่การพูดถึงโลกมนุษย์ และสวรรค์ซึ่งเป็นฉากในนวนิยายตลอดทั้ง
เรื่องโดยกล่าวถึงยมโลกเพียงสองตอน ได้แก่ ตอนที่ตัวนฝ่ายกินน้ำแกงลิ้มวิญญานในยมโลก เพื่อจะไป
เกิดใหม่ในโลกมนุษย์ และในตอนนี้อาจารย์ของหงหงกำลังจะเสียชีวิต ซึ่งไปหลังบอกว่าอาจารย์มีบุญ
ไม่มีทางลำบากในยมโลกดังตัวอย่างต่อไปนี้

ไปหลังเอ่ย “ช้าเร็ววันนี้ก็ต้องมาถึง เจ้ายังจำวาจาของเซียนระฆังได้
หรือไม่”

สีหน้าหงหงไร้ความรู้สึก “อาจารย์ไม่แน่ว่าจะสำเร็จเป็นเซียนด้วย
ร่างมนุษย์ได้ แต่หากตั้งใจบำเพ็ญเพียรยอมได้ลงบันทึกลงในทะเบียน”

ไปหลังกล่าว “อาจารย์เปี่ยมบุญกุศล ไม่มีทางลำบากใน**ยมโลก** ดับก็
คือเกิด ภายหน้ายอมสามารถบำเพ็ญเป็นกู่เซียน”

(สุ่เค่อ2561: 93)

ตัวอย่างข้างต้น เป็นตอนที่กล่าวถึงยมโลกผ่านบทสนทนาของตัวละครคือไปหลังกับหงหง
ส่วนฉากอื่น ๆ ในเรื่องเป็นฉากในโลกมนุษย์และฉากบนสวรรค์ทั้งสิ้น

2.4.สะท้อนคุณธรรมเรื่องความกตัญญู

นวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงความกตัญญูของหงหง ที่ต้องการตอบแทนผู้มีพระคุณ ดัง
ในตอนที่ยังต้องการลงไปเกิดเป็นมนุษย์เพื่อตอบแทนตัวนฝ่ายที่ช่วยชีวิตตนเองเอาไว้

“คนตายมีอาจฟื้นคืน โชคดีที่เขาสามารถไปเกิดใหม่ ขอเสียนจุนต้าเหริน
โปรดปล่อยข้าไปแทนคุณเขาชาติหนึ่ง”

เรื่องที่กำลังวุ่นที่สุดในที่สุดก็เกิดขึ้น เขาปฏิเสธเฉียบขาด “ภูต มนุษย์ต่าง
เผ่าพันธุ์ ฝืนครองคู่กันย่อมถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ วิธีแทนคุณมีมากมาย เจ้าอย่าคือ
รัน เอาแต่ใจ”

นางเอ่ยทันที “ข้าเต็มใจถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ สิ่งที่เขาต้องการคือข้า ไม่
ปรารถนาการแทนคุณอื่นใด”

(สู่เค่อ2561: 452)

แม้จะตอบแทนบุญคุณถ้วนแผ่นดินด้วยวิธีอื่นได้ แต่หงหิงต้องการลงไปเกิดเป็นมนุษย์ครองคู่
กับถ้วนแผ่นดินเพียงหนึ่งชาติ เพราะสิ่งที่ถ้วนแผ่นดินต้องการที่สุดก็คือหงหิง แม้เธอจะต้องถูกสวรรค์ลง
ทัณฑ์ก็ไม่กลัว สะท้อนให้เห็นได้ว่าหงหิงเป็นผู้ที่มีความกตัญญูเป็นอย่างมาก
เมื่อถ้วนแผ่นดินยอมสละชีวิตของเขาเพื่อช่วยเธอ เธอก็ยอมสละตะบะของตนเองและยอมถูกสวรรค์ลง
ทัณฑ์เพื่อให้ได้อยู่กับถ้วนแผ่นดินตามที่เขาต้องการ

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปลจีนเรื่อง “พานพบอีกครายามบุปผาไปรยปราย” มี
วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย ทั้งโครงเรื่อง กลวิธีการแต่ง ตัวละคร แนวคิดของ
เรื่องหรือแก่นเรื่อง บทสนทนา รวมถึงฉากและบรรยากาศ อีกทั้งศึกษาคคุณค่าที่ได้จากนวนิยายเรื่อง
นี้ทั้งด้านสังคม และด้านศาสนาและความเชื่อ

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นวนิยายแปลจีนเรื่อง พานพบอีกครายามบุปผาไปรยปราย
มีโครงเรื่องเกี่ยวกับความรักของภูตดอกฉาชื่อหงหิงและเทพเซียนชื่อจิ้นชิวซึ่งอยู่คนละชนชั้นทำให้
ไม่สามารถครองคู่กันได้ เปิดเรื่องด้วยความฝันของหงหิงที่มักฝันอยู่เป็นประจำแต่ไม่รู้ว่า
หมายความว่าอะไร โดยผู้แต่งได้สร้างปมความขัดแย้ง 2 ประการคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับ
มนุษย์ เช่นความขัดแย้งระหว่างหงหิงกับจิ้นชิว และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและ
สิ่งเหนือธรรมชาติได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสวรรค์ซึ่งปมความขัดแย้งทั้งสองเป็นส่วน
สำคัญที่ทำให้เรื่องดำเนินไปได้อย่างน่าติดตามทั้งความขัดแย้งระหว่างหงหิงกับจิ้นชิวที่มีมุมมอง
เรื่องการบำเพ็ญเป็นเซียนแตกต่างกัน และความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับกฎเกณฑ์ของสวรรค์ก็ยิ่ง
ทำให้เนื้อเรื่องเข้มข้นมากยิ่งขึ้นไปจนถึงจุดคลายปม และปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรมด้วยการพบกัน
ครั้งแรกในชาติใหม่ของหงหิงและจิ้นชิว ซึ่งทิ้งท้ายไว้ให้ผู้อ่านคิดต่อเองได้อย่างน่าสนใจ

ผู้แต่งใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมาโดยเล่าในตอนปัจจุบันตามลำดับ
เหตุการณ์และตัดสลับไปยังเหตุการณ์ในอดีต โดยจะค่อย ๆ เฉลยเรื่องราวไปที่ละน้อย ทำให้ผู้อ่าน
ต้องอ่านเรื่องราวไปจนถึงตอนท้ายจึงจะเข้าใจสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมดได้ นับเป็นกลวิธีการดำเนิน
เรื่องที่ทำให้เรื่องน่าติดตามมากยิ่งขึ้น ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเรื่องไม่ปรากฏในฐานะตัวละคร
ลักษณะแบบบุ๊เจ้าหรือมุมมองสายตาพระเจ้า ทำให้ผู้อ่านได้รู้เรื่องราวและความรู้สึกของตัวละคร
จากทุกมุมมองของตัวละคร

ตัวละครแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ ตัวละครหลักซึ่งมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องคือ หงหนิงและ จิ้นชิว และตัวละครประกอบซึ่งมีส่วนทำให้เกิดอุปสรรคคือ ต้วนเผย์ไป๋หลิง ลู่จิว ลู่เหยา เสินตี้ โดยตัวละครทั้งหมดเป็นตัวละครแบบหลายลักษณะนิสัย เปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่แต่ละตัวละครพบเจอ เช่น ต้วนเผย์ เป็นคุณชายที่รูปหล่อ ฐานะร่ำรวย เจ้าชู้มาก เพียบพร้อมไปด้วยหญิงสาวรอบกาย แต่แท้จริงภายในใจของเขาต้องการความรักที่แท้จริง เมื่อพบหงหนิงซึ่งเป็นภู่ตดอกฉาที่เข้าใจตัวเองก็ตกหลุมรัก จนยอมสละชีวิตตนเองเพื่อช่วยภู่ตดอกฉาเอาไว้ นวนิยายเรื่องนี้จึงมีตัวละครที่มีลักษณะนิสัยสมจริง คล้ายมนุษย์ทั่วไปที่สามารถพบได้ในปัจจุบัน

แก่นเรื่องกล่าวถึงการมองชีวิตที่ไม่จริงยั่งยืนของมนุษย์ผ่านสองตัวละครที่มีมุมมองแตกต่างกันคือ จิ้นชิวที่มองว่าการบำเพ็ญเป็นเซียนทำให้เป็นอมตะไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดเหมือนมนุษย์ที่เกิดชาติใหม่ก็ลืมอดีต แต่หงหนิงมองว่าการเกิดใหม่เป็นสีสันของชีวิตที่จะได้เป็นคนใหม่และได้พบเจอเรื่องราวใหม่ ๆ ไม่เหมือนการมีชีวิตเดียวไปตลอด ในความเป็นจริงมนุษย์ไม่สามารถอยู่เป็นอมตะได้ ทุกคนเกิดมามีอายุต้องตาย หากเราลองมองในมุมของหงหนิงว่าเกิดใหม่แม้จะลืมอดีตแต่ก็ได้พบเจอเรื่องราวใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ ความตายก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัว อีกทั้งถ้ามนุษย์เรามีชีวิตที่เป็นอมตะ ไม่มีวันตายจากกัน ก็คงไม่มีใครสนใจคนที่รักมากเท่าที่ควร

บทสนทนาของนวนิยายเรื่องนี้มีส่วนช่วยในการดำเนินเรื่องทำให้ผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก อีกทั้งยังสามารถบอกถึงลักษณะนิสัยของตัวละครได้อีกด้วย นอกจากนี้บทสนทนายังใช้คำที่เป็นเอกลักษณ์ของนวนิยายจีน ซึ่งทำให้ได้อรรถรสความเป็นจีนมากยิ่งขึ้น

ฉากและบรรยากาศในเรื่องส่วนใหญ่เป็นฉากบนสวรรค์ซึ่งเป็นที่อยู่ของเหล่าเทพเซียน และฉากในโลกมนุษย์ซึ่งสอดคล้องกับเหตุการณ์และอารมณ์ของตัวละครในแต่ละเหตุการณ์เช่นฉากบนสวรรค์ เป็นฉากที่บรรยายถึงความงดงามตระการตาสมกับเป็นที่อยู่ของเทพซึ่งต้องสั่งสมบุญบารมีบำเพ็ญเพียรจึงจะได้อยู่บนสวรรค์

ส่วนคุณค่าที่ได้รับคือ คุณค่าด้านสังคม ทั้งด้านการสะท้อนบทบาทชายหญิงในสังคมจีนสมัยก่อนที่เป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้หลายคน สะท้อนการแบ่งชนชั้นในสังคมของจีนสมัยก่อนที่ผู้สูงศักดิ์มักแสดงอิทธิพลของตนเอง และคุณค่าด้านศาสนาและความเชื่อ ทั้งความเชื่อเรื่องการบำเพ็ญเป็นเซียนตามลัทธิเต๋า ความเชื่อเรื่องชาติภพ ความเชื่อเรื่องโลกมนุษย์ สวรรค์ และยมโลก และสะท้อนคุณธรรมเรื่องความกตัญญู

บรรณานุกรม

กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2517). **วรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จุไรรัตน์ ลักษณะสิริและบาหยัน อิมสำราญ. (2559). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: บ.ปีเพรส.

- ชัตสุณี สิ้นรุสสิงห์. (2532). **วรรณคดีศึกษา**. กรุงเทพฯ: โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ญาณินท์นาควารี. (2557). “การศึกษาวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่องวิตามินรัก (Vitamin F).” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัชชา ศักดิ์ไพบุลย์. (2551). “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ด้ายแดงรหัสรักปาฏิหาริย์.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณิชนันท์สนัสมฤทธินันท์. (2557). “การศึกษาวรรณกรรมจีนเรื่องเงาะมิติพิชิตบัลลังก์.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญญาสังข์พันธานนท์.(2539). **วรรณกรรมวิจารณ์**. กรุงเทพฯ: นาคร.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ.(2529). **แก่นวรรณกรรม รวมบทความ**. กรุงเทพฯ: อานไทย.
- ปนิดา มนัสพาสณ์เกษม. (2557). “การศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง โรงรับจำนำหมายเลข 8.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปวีณาเดชโหมด. (2560). “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไซซี.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยลดาภูธร. (2557). “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องพระนางซูสีจักรพรรดินีกู่บัลลังก์.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยุรฉัตร บุญสนิท. (2538). **วรรณวิจารณ์**. (ม.ป.ท.): มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัฐญาอาจิณาจารย์. (2555). “วรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่องจักรพรรดิที่โลกกลม.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุ่งภัทรา สุจิรวงศ์. (2557). “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ดอกไม้ไร้ราก.” สารนิพนธ์อักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วินัย สุกใส. (2553). **วิวัฒนาการวรรณกรรมจีนในภาษาไทย ตั้งแต่พ.ศ.2411**. เข้าถึงเมื่อ 14 เมษายน 2561
เข้าถึงได้จาก

<https://www.tcithaijo.org/index.php/CSJ/article/viewFile/55468/46074>

ศศิธรคงสุขสวัสดิ์. (2560). “นวนิยายแปลจีนเรื่องแม่ทัพอยู่บนข้าอยู่ล่าง : องค์ประกอบกลวิธี และคุณค่า.”

สารนิพนธ์อักษรศาสตรบัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สิริกรทองมาตร. (2555). “การศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง.”

สารนิพนธ์อักษรศาสตรบัณฑิตสาขาเอเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สู่เค่อ. พานพบอีกครายามนุปผาไปรยปราย.(2561). แปลโดย มิราทิพย์. กรุงเทพฯ : อรุณ
อมรินทร์พริ้นติ้งพับลิซซิง.

[PIMDEED2015](#). (2559). [บทสัมภาษณ์พิเศษคุณหลินใหม่](#) [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 14 เมษายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://pimdeedblogger.wordpress.com/2016/07/24/บทสัมภาษณ์พิเศษคุณหลิน/>

